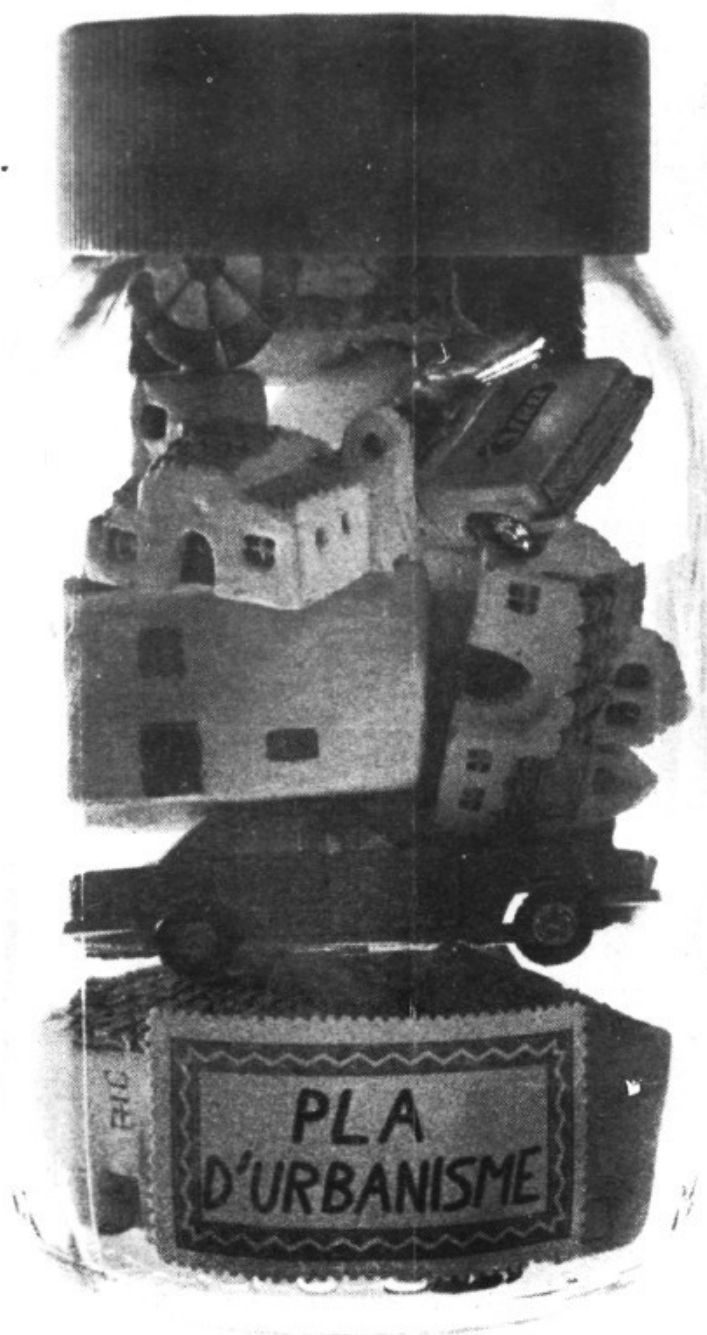

NUM. 2 GENER - FEBRER 84 - 75 PTES.

raiguier.

R E V I S T A

lode, polèmica • Miró • aigua!

stromboli

pizzeria

G. VIA COLON, 14

cafeteria

SUMARI.

Editorial	pàg. 3
Cartes obertes.	pàg. 4
Opinió: La democràcia a l'escola Andreu Crespí	pàg. 5
MUNICIPAL: Per què falta l'aigua a Inca?	pàgs. 6-7
LODE: Llei Polèmica.	pàgs. 8-9
LINEA CALENTA: Jimmy Giménez Arnau.	pàgs. 10-11
CAP de CANTO	pàg. 13
TEATRE MUNICIPAL: Un oblit injust	pàgs. 14-15
INCA. PLA GENERAL D'ORDENACIO URBANA	pàgs. 16-17-18-19
INCA DAVANT L'INQUISICIO/1 per Ramon Rosselló.	pàgs. 20-21
Una nit sense "glamour".	pàg. 22
APARADOR	pàg. 23
Sa Coloma Coixa: l'amo Jordi pàgs.	24-25
Plane Verde: L'Afecció.	pàg. 26
La nostra cuina.	pàg. 27
Esports	pàg. 29-30
La Ultima Liana	pàg. 31
Llibres.	pàg. 32
HOMENATGE A MIRO: Antoni Socias Pere Gelabert, Toni Rovira, "Pepe"	pàgs. 33-34-35

EDITORIAL

no creim que el '84 sigui meravellos

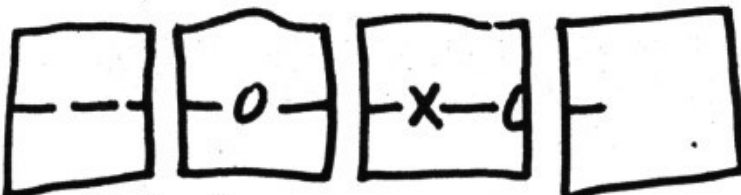
els carrers d'inca seguiran igual

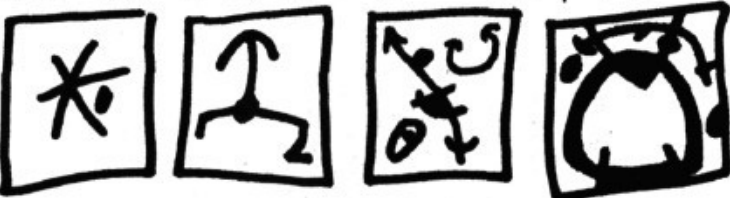
POLICE no actuarà al palau d'sports
perque entre altres coses no en tenim

la cultura supura ferida per la coixera
de sempre.

en MIRÓs encalsa estels pel cel

RAIGUER - Revista núm. 2 - Any II - Gener - Febrer 1.984.

Redacció i Confecció: Maria A. Viñuelas, Margalida Llobera, Xisco Mulet, Joan Ramis, Antoni Mercader, Nena Ferrer, Biel Amer, Patricio Candia, Pepa, Maria A. Amer, Paula Valriu, Gerardo.

Col.laboradors: G. Serra, Pep Roig "Pepe", Antoni Socias, Pere Gelabert, Antoni Rovira, Ramon Rosselló.

Supervisió lingüística: Catalina Valriu i Sebastià Llabrés.

Fotografia: M.A. Quetglas, Maria M. Melià.

Administració: Pepa i Margalida Llobera.

Publicitat: Olga.

Director Periodista: Josep Ma. Ramis.

Inca Dep. Legal P.M. 690 - 1.983 - Imprès a Edicions Manacor, S.A.

Direcció Bisbe Llompart, 123-2o. Tn. 50 25 35 - Apartat 302 - INCA.

Portada: Xesc Mulet i Miquel A. Quetglas amb un pot de confitura de sa padrina i les casetes d'un joc de sa germana petita.

Cartes obertes

BENWINGUDA

A pesar de que no és la primera vegada que escric una carta a una publicació periòdica, si que és el primer pic que confio la meua opinió a una revista del meu poble.

Vull dir que, entre d'altres coses, l'aparició de la revista RAIGUER ha suposat una inyecció de confiança i l'ilusió de creure que a Inca és possible i factible fer coses interessants i de caire no tan materials com esteim acostumats a veure.

Supòs que la iniciativa de RAIGUER serà recolzada en tots els sentits per la gent d'aquest poble que no consentirà la desaparició de lo que ja és una part important del patrimoni cultural inquer, igual que l'altra publicació d'aquesta ciutat.

En quant a la revista en si, he de dir que el primer numero té totes les improvisaciones de l'opera prima", mentre que el segon està molt més treballat i fa concebre moltes esperances.

Esper que se segueixi en aquesta línia i que a la fi qualcú assolesqui una crítica com cal a les fins ara intocables institucions, als fins ara intocables "popes" d'aquest poble.

En primer lloc, trob que la crítica deuria anar cap aquest infunible Ajuntament que ens ha tocat patir. No vull creure el dit que resa allò de que tots els pobles tenen els governants que es mereixen. Si així fos, !quin gros pecat mortal hauriem fet nosaltros o els nostres avantpassats! Es deplorable, particularment, la poca entitat política del nostre batle i la seva aversió a les crítiques, semblant a la

que te un moix a l'aigo. Que un batle democràtic no sàpiga acceptar les crítiques, dins aquest règim democràtic, es, com a mínim, preocupant. I consti que no puc discutir la legitimitat d'un home que ens ve avalat per una quantitat tan sorprenent de vots.

En darrer terme vull dir que aquesta crítica no s'ha vist gaire en la vostra revista, encare que és més palesa que a l'altra, i que no hauria de tenir problemes en dirigir-se també cap a altres sectors de la població, com per exemple la burgesia creadora de riquesa i buidor i la juventut que ha generat a cops tan buida com els seus progenitors.

!Ah, gràcies per publicar una revista en la meua llengua!

Gabriel Sureda Fons

CONTRA EL CATALA

Consider un fallò ben gros que se traguí a Inca una revista en mallorquí, perque ei ha molts de castellans i es una falta de educació amb ells.

Però lo mes gros de tot es que se trau una revista en català. Señors de RAIGUER, aço es Mallorca i aquí se xarra mallorquí. Si volen xarrar català poden anar a Catalunya, o a Palma, on també ni ha una mala fi de catalanistas.

Un inquero mallorquí

ORDINANA
JOYERIA

Teniente Llobera, 15 · Inca · MALLORCA

Andreu Crespí (*)

A aquestes curtes ratlles voldria tractar l'aspecte més significatiu de la L.O.D.E. i que és el que fa referència al desenvolupament dels punts 7è i l'article 27 de la nostra Constitució on es diu "Els professors, els pares i, en el seu cas els alumnes intervendran en el control i en la gestió de tots els Centres sostinguts amb fons públics en la forma que la llei estableixi" i també al punt 5è "... mitjançant una programació general de l'ensenyament amb la participació col·lectiva de tots els sectors afectats...".

L'article primer de la Constitució diu que la sobirania nacional resideix en el poble espanyol del qual emanen els poders de l'Estat. Així, era de tot punt imprescindible que l'essència de la democràcia, la participació, entrés d'una manera seriosa en tots els centres que seran finançats amb fons públics.

L'escola és un instrument important de transmissió i generació de cultura i aquesta és la millor forma que tenen els ciutadans per defensar la seva llibertat i col·laborar a transformar la societat i una escola que pretengui ésser aquets instrument no més ho podrà aconseguir si adopta una estructura participativa com la que d'una forma generalitzada tenen ja als països europeus.

L'experiència sobre la participació que ha pogut tenir desde que em vaig trobar lligat a l'ensenyament puc dir que és enormement positiva: si serveix únicament de mostra cal dir que el passat mes de juny es varen canviar els directors de tots els centres públics amb l'única excepció dels que tenien nomenat per més d'un any o bé eren del cos. En el procés va ésser, no més amb dues excepcions, altament satisfactori.

Tenc una enorme fe que la comunitat escolar tant dels centres públics com privats sabrà, venent aquelles dificultats que són peïgies de tota activitat humana sur endavant l'hermosa tasca que la L.O.D.E. li confereix.

(*) Director Provincial del Ministeri d'Educació i Ciència)

OPINIO

*La democràcia
a l'escola*

PP

tot temps®

fundada l'any 1947

botigues especialitzades en alta confecció

ja hem començat les rebaixes

COMERC, 19

INCA

500257

CONQUISTADOR, 8

PALMA(1)

213631

JAIME III, 26

PALMA(12)

211324

La Llei Orgànica del Dret a l'Educació, aprovada ja al Congrés i només a falta de passar pel Senat per a la seva aprovació definitiva, ha aixecat bòfegues als col·legis privats, sobretot perquè els col·legis que vulguin rebre subvenció de l'Estat a l'EGB, hauran d'acceptar una sèrie de condicions com són un Consell Escolar de centre format pel director,

representants del titular del centre, pares, professors, alumnes i administratius amb amples atribucions sobre la gestió del centre, i la llibertat de càtedra per a tots els professors. No és estrany doncs, que, quan hem demanat l'opinió sobre la LODE als directors dels diversos centres d'ensenyament d'Inca, majoritàriament privats, les respostes hagin estat més aviat negatives.

La LODE : Llei Polèmica

Aquestes són les opinions:
JAUME GUAL MORA, DIRECTOR DE L'INSTITUT DE FORMACIÓ PROFESSIONAL (CENTRE PÚBLIC).

"La meua valoració d'aquesta llei (encara ha de passar pel Senat) és fortament positiva. Solament vull recordar alguns dels aspectes per a mi més importants i molt sovint silenciats:

1. Queda assegurada la formació de la personalitat i llibertat de consciència de l'alumne. Així mateix els alumnes participaran de forma efectiva en la gestió democràtica del centre, mitjançant el Consell Escolar.

2. Els pares, també a través del Consell Escolar, participaran en l'elecció del Director, aprovació i control del pressupost, aprovació del reglament de règim interior, etc...

3. Queda garantitzada la llibertat de càtedra als professors. També dona competència als claustres en la programació d'activitats pedagògiques i d'altres tipus

Diu la Constitució Espanyola que els components de la comunitat escolar (professors, pares, alumnes): "Intervendran en el control i en la gestió de tots els centres sostinguts per l'Administració amb fons públics en la forma que la llei estableixi". Això és el que en part pretén la LODE".

PEDRO BALLESTER DEL REY, DIRECTOR DEL COL·LEGI NACIONAL "LLEVANT" (CENTRE PÚBLIC) I REGIDOR D'A.P. A L'AJUNTAMENT.:

"La LODE impedeix el lligítim dret de gestió al titular del centre educatiu i estableix un sistema autogestionari. Així s'arriba a un tipus d'educació amb uns objectius que canviaran d'un any a l'altre (segons la composició dels òrgans

de govern). Els alumnes lo únic que rebran es un bombardeig d'opinions inconnexes i fins i tot contradictòries que els duren a un estat de dubte davant tot allò que els rodeja. Així es formen persones infelices. El control econòmic ha d'esser dur per als col·legis privats subvencionats per l'Estat ja que els fons són públics però el "control educatiu" és un dret inextropiable dels pares".

JAIME GENOVARD FONT, DIRECTOR DEL COL·LEGI "BEATO RAMON LLULL" (CENTRE RELIGIOS) I DELEGAT DE LA F.E.R.E.:

"La LODE és inacceptable per a noltros per aquestes raons:

1ª. La llibertat dels pares a triar l'educació dels seus fills sense impositcions de cap casta continua essent formal o abstracta.

2ª. La llibertat de les entitats promotores dels centres per crear-los i dirigir-los, acceptant sempre la participació de pares, professors i alumnes continua essent inadmissible sobretot per les grans competències del Consell Escolar del Centre.

3ª. La llibertat del professor acaba allà on comença la llibertat del pare i de l'alumne.

4ª. La garantia de finançament de l'ensenyança a tots els alumnes mos continua semblant un xantatge".

LLORENÇ RAMIS, DIRECTOR DEL COL·LEGI NACIONAL "PONENT" (CENTRE PÚBLIC):

"No és la meua funció expressar opinions sobre les lleis sinó complir-les i ensenyar. Pens que tal vegada la meua opinió podria crear tensions amb els centres privats a qui afecta en major grau la llei, cosa que no pretenc en absolut".

FRANCISCA VAQUER
DIRECTORA DEL COL·LEGI "SAN VICENTE DE PAUL"
(Centre Religios).

La llei esmentada té aspectes positius:
Era necessària una llei d'Educació.
Desenvolupa integralment l'article 27 de la Constitució.
Otorga rang legal al tema de les subvencions a l'ensenyança .
Permet , els drets dels pares a elegir centres docents distints dels públics i que els seus fills rebin la formació religiosa i moral que està d'acord amb les seves pròpies conviccions.
Reconeix la possibilitat de concertar amb l'Estat.
Reconeix beneficis fiscals als centres concertats.
Imposa el control i la participació.
Pel que fa a el que no en garantitza a la llei, vull anomenar uns quants punts:
El respecte al "Ideari" o caràcter propi del Centre pels membres de la Comunitat Educativa.
De la financiació plena de totes les despeses del cost real.
De l'afectiva analogia del sou del professorat dels centres concertats amb els dels centres públics.
Donada la composició i competències del Consell Escolar del centre concertat, l'entitat titular té seriosament retallada la seva llibertat en el nomenament del director, en la selecció i acomatament del professorat i en les entitats titulars difícilment podrán assegurar el caràcter propi dels seus centres. Aquest projecte de llei obri el camí per convertir els centres privats en públics.

MARGARIDA PONS, DIRECTORA DEL COL·LEGI "PUREZA DE MARIA" (CENTRE RELIGIOS):

"La LODE ataca directament la medulla de l'ensenyament privat. Es pot acceptar una LODE que talla radicalment la llibertat dels pares a escollir l'escola per als fills i condiona l'ideari del centre a una precària ajuda econòmica?. Els protagonistes de la LODE són els nins i, tal com estan les coses, quedaran molt manipulats".

ALFONSO REINA, TITULAR DEL COL·LEGI "STO. TOMAS DE AQUINO" (CENTRE PRIVAT):

"Crec que aquesta llei és un assumpte entre els pares i el Govern. Noltros tenim evidentment un ideari propi però el mos guardam. Encara si servís de qualque cosa donaria la meva opinió però quan manifestacions de milions de persones i organitzacions a nivell nacional no han pogut aconseguir res crec que xerrar sobre la LODE és tirar palades d'aigua dins la mar".

VICTORIANO MARTIN, DIRECTOR DEL COL·LEGI "LA SALLE" (CENTRE RELIGIOS):

"La LODE té troballes innegables. Hi ha, sembla, una voluntat positiva perquè cada espanyol, en edat escolar, tenguí un lloc digne. S'obren camins de participació que ara no tenim: El sou als professors, el control que la societat deu exercir sobre els fons que l'Administració dedica a l'ensenyament, el respecte a la consciència dels alumnes. Però existeixen buits importants que poden fer ineficaços aquests fets positius: la topada de drets com són la llibertat de càtedra, el dret a establir un caràcter propi, dels pares a triar un tipus d'educació i del nin a la seva pròpia consciència. A pesar del dret a la creació de centres són tals les traves que resultarà difícil edificar un nou col·legi. No queda garantitzat el ple sou del professorat. Deixa sense protecció els treballadors que perdin el seu lloc de feina per la desaparició de qualque centre. No es diu com es pagarà el personal no docent. No es parla d'altres nivells com preescolar i BUP. No crec que el Consell de centres sigui efectiu, entre altres coses per les seves excessives facultats. S'ha posat un major accent a assegurar un lloc escolar que a garantitzar als pares que puguin educar als seus fills segons les seves idees".

JOAN RAMIS

Foto Quetglas

Per què falta

l'aigua a Inca?

ENSABONARSE ES UN RISC

El subministrament d'aigua és una de les infraestructures més deficientes que tenim a Inca. Aquestes deficiències, amagades o desateses durant molts d'anys, esclataren el passat estiu, en què els problemes de falta d'aigua varen esser cosa corrent entre la població i ens segueixen afectant de tant en tant.

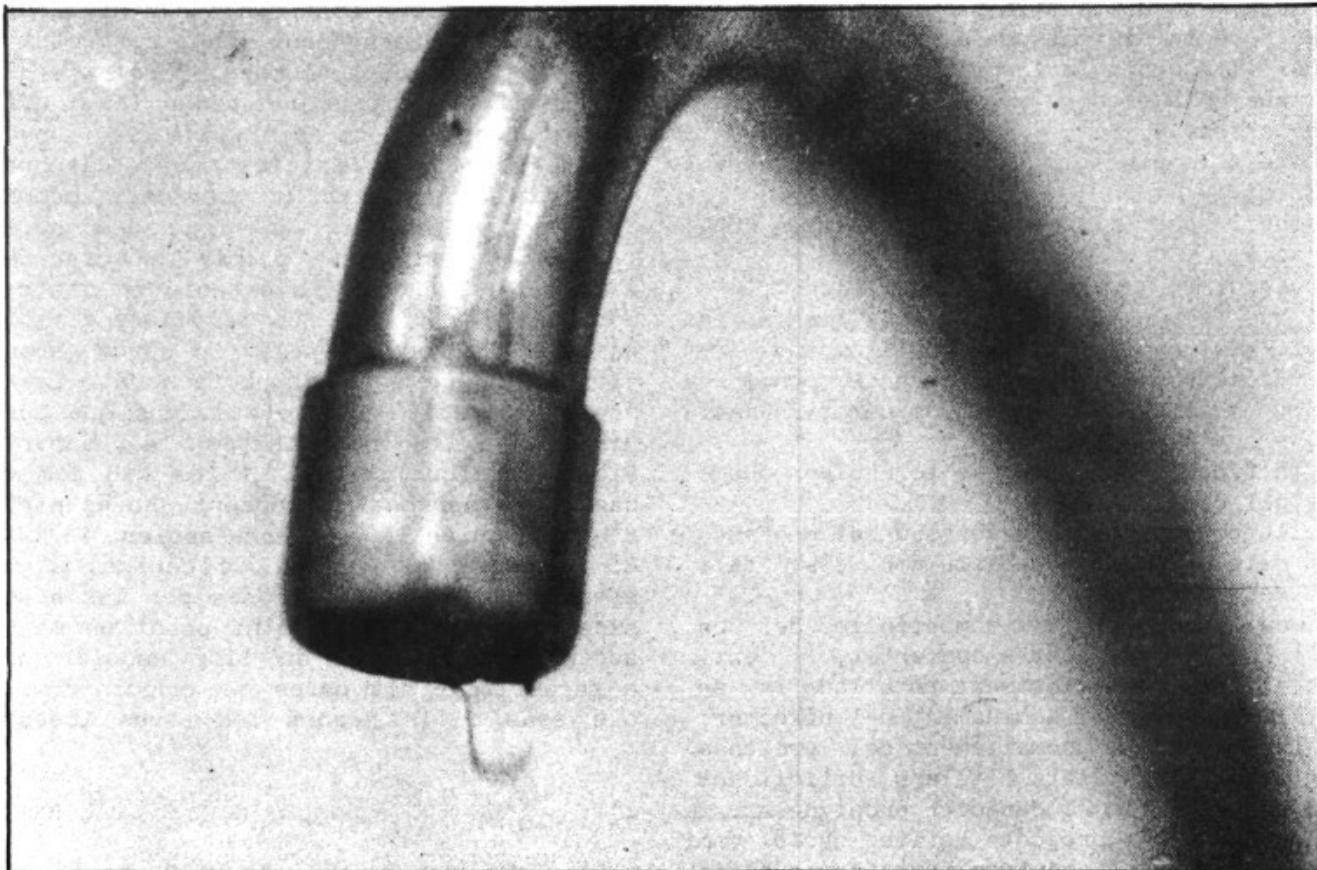
Què passa amb l'aigua? Bé, hi ha dues qüestions. Els pous i la xarxa de conduccions per dins Inca. D'això parlarem ara.

UNES CONDUCCIONS AMB CINQUANTA ANYS DAMUNT

La xarxa de conduccions d'aigua va esser instal·lada fa, casi res!, cinquanta anys. La va instal·lar una companyia anomenada "Electra" que volia construir una central elèctrica per a tota Mallorca i, en construir-se GESA, es va haver de conformar amb fer aquesta xarxa de conduccions. La companyia, que a

va passar a anomenar-se "Agua Potables de Mallorca" va vendre la xarxa a l'Ajuntament, després d'un plet que va arribar al Tribunal Suprem i que es va iniciar per la decisió del batle d'aquell temps, n'Alfons Reina, d'expropiar la companyia a la mala amb la intervenció de la guardia civil.

Els nous edificis o la vivendes que no tenien aigua, simplement es limitaven a empalmar a la xarxa d'aigua sense que hi hagues un traçat determinat ni es donassin unes determinades mides de les canonades, de manera que n'hi ha de distints tamanyos i l'aigua perd la pressió quan passa d'una prima a una altra gruixada. Això es nota sobretot quan es talla la pas d'aigua i es vol tornar a recuperar la pressió. Fins que l'aigua tengui una altra vegada impuls per arribar a tots els depòsits, poden passar un parell de dies. Apart d'això, és un fet que es perd gran quantitat d'aigua pel mal estat de moltes conduccions, aproximadament el 15% de l'aigua que ens arriba.

UNA NOVA XARXA DE SUBMINISTRAMENT D'AIGUA

Unió Mallorquina, amb majoria a l'Ajuntament, pareix decidida a deixar de banda les places i altres obres de lluïment cara al públic i emprendre la gran obra que suposa la instal·lació d'una nova xarxa de conducció d'aigua. Està ben clar que els ciutadans i l'opinió municipal els ho agrairan.

Aquestes obres es pensen començar enguany. Ara ho veurem. Primer s'elaborarà un pla amb el futur traçat de les conduccions d'aigua pels carrers d'Inca. Aquest mateix any diuen els d'UM que duran el presupost municipal la instal·lació d'una conducció o canonada que circumvalarà Inca amb dos ramals que partiràn d'Es Serralt de ses Monges i es trobaran a un determinat punt. Aquesta conducció té com a finalitat augmentar la pressió de l'aigua que, com hem dit, falta quan s'interrump el pas i és difícil recuperar-la. Després s'instal·larà la xarxa de conducció a base de una illeta o zona cada any. Es evident que no es pot fer d'un cop tota la xarxa pel seu alt cost i per les molèsties que produiria aixecar el paviment dels carrers. També l'Ajuntament té previst col·locar dos de pòsits d'aigua en Es Serralt de Ses Monges que evitarien problemes de subministrament.

D'ON VE L'AIGUA QUE CONSUMIM

L'aigua que consumim a Inca ens ve en un 60% dels pous de Lloseta, un 30% d'Es Tancats, també a Lloseta i un 10% d'Es Serralt de Ses Monges. En Es Tancats hi ha dos pous llogats per l'Ajuntament. Els pous de Lloseta, els tenia també llogats, però l'any passat es va firmar un contracte per sis anys amb el seu propietari perquè aquest es cuidi de l'extracció de l'aigua i la vengui a Inca. El pou d'Es Serralt de Ses Monges, construït per l'Ajuntament a un solar propietat de la Residència d'Ancians. Dels pous d'Es Tancats l'aigua és impulsada als pous de Lloseta on hi ha un dipòsit regulador i d'aquí l'aigua va cap a Inca impulsada per un motor. Es aquesta aigua la que ha de pagar l'Ajuntament.

UN NEGOCI FORADAT PER INCA: MOLTA AIGUA QUE ES PERD I DEVERS MIL COMPTADORS AVARIATS

L'aigua és un negoci foradat per a Inca. Si tenim en compte que l'Ajuntament va cobrar l'any 82 als ciutadans 380.000 metres cúbics i que va pagar 733.990 metres cúbics provinents d'Es Tancats i de Lloseta, a més dels 200.000 que degué treure d'Es Serralt de Ses Monges, ens surt que vàrem disposar a Inca de més de 900.000 metres cúbics i l'Ajuntament només en va cobrar menys de la mitat. Com pot ésser això?

Es calcula que es varen perdre uns 123.000 metres cúbics -que no cobra l'Ajuntament- pel mal estat de les canonades i que hi ha devers mil comptadors d'aigua avariats, als quals només se'ls cobra un mínim per comptador. Tenint en compte que l'aigua es va cobrar l'any 82 a 20 pessetes el metre cúbic, podem dir que l'Ajuntament va perdre devers onze milions amb l'aigua aquell any. Això va fer que s'hagués d'augmentar el preu a 24 pessetes el metre cúbic l'any 83. El problema de les filtracions de l'aigua, com hem vist s'intentarà solucionar amb la instal·lació

d'uns de nous. iniciada ja però amb certa timidesa: les despeses fetes en un comptador es recuperen després d'uns anys i això ha fet que molts de consistoris passassin la pilota. Si a això afegim les despeses de personal i energia elèctrica, hem de deduir que el servei d'aigua no és, ni de molt, auto-financiat, tal com hauria de ser.

NO ALS POUS DE SON FIOI

El consistori anterior anterior, quan el batlle era en Jaume Crespí, va gestionar l'adquisició de la finca de Son Fiol, a on s'havien trobat uns pous que donaven 200.000 litres d'aigua cada hora. L'Ajuntament havia de permutar la finca de Tirasset per la de Son Fiol. D'ençà que en Crespí va dimitir del seu càrrec el tema va quedar aturat quan ja es duïen gastats devers dotze milions de pessetes en les perforacions i la instal·lació de motors per a l'extracció de l'aigua.

El consistori actual, amb majoria d'UM, ja ha donat a entendre que no pensa emprendre la costosa obra de conducció de l'aigua de Son Fiol a pesar dels doblers que els varen gastar a Inca, entre altres coses perquè, així com els pous de Lloseta estan en costa i per dur l'aigua es gastaria molta electricitat, i això encariria el seu preu. L'actual equip municipal confia en el propietari dels pous de Lloseta Tolo Seguí, que afirma que l'aigua dels pous de Lloseta i d'Es Tancats és suficient per a Inca enfront de l'opinió del ex-batlle Jaume Crespí que considera que l'aigua de Lloseta no basta per a Inca, i que allò que importa és tenir aigua sempre, encara que s'hagi de pagar molt més cara.

Joan Ramis Otazua.

Foto Quetglas

“Som un home anunci”

No ha acabat la feina. Mentre dona els últims retocs a la seva col·laboració diària a "La Tarde de Última Hora", vaig descobrint les claus personals d'un home eminentment públic i famós. La funcional música de fons de la moderna oficina, la moqueta i el desordre de qualsevol taula de treball acosten més el personatge, que de per sí hem rep de forma oberta. Les seves maneres donen una inequívoca impressió d'un caràcter molt agressiu i inconfomista. Tot això passat pel cedàs d'una educació exquisita. La seva feina acaba i comença la conversació. La imatge estereotipada del famós amb llegenda de conquistador se'ns presenta amb la melosa realitat d'un físic certament agraciad, però no buit, sinó ple de vivències i de coses a dir.

Jimmy és més que un "consorte" com ell diu. Fina lista del premi de novel·la Nadal, va ésser co-fundador de la revista "Hermano Lobo", és llicenciat en dret i periodisme, entre altres moltes coses.

A pesar de tot, és la seva boda i la seva posterior projecció social el que l'ha fet popular: "He de reconèixer això -confessa-, si no fos per aquesta circumstància, no seria conegut pels lectors de RAIGUER, ni per la gent de la vostra "part forana", per exemple

El que sí puc dir és que jo sempre vaig de cara.

Timid?, en absolut, tenc la cara més dura d'aquest món.

Jimmy, en realitat nom Joaquín, però a Anglaterra on va estudiar de petit, li canviaren el nom, deu pensar que el que importa és viure, no importa molt com.

- Tu, de que vas per la vida? de "guapo"...?

- Jo vaig del que faci falta, del que és possible davant... sempre que sigui legal.

- Pens ara que hi ha dues coses, molt de moda, que encara no has fet. Gravar un disc i tenir un "romanç" amb Na Carolina.

- Això del disc no ho puc fer perquè som un negat per la música. Pel que fa a Na Carolina, han intentat que jo sortís amb ella, però és que a mi no m'agrada. Ara s'ha casat amb el trist aquest, però jo et prometo que quan estigui lliure un altre cop, li dono dos balls. Crec que és millor però anar a altres llocs, està molt tocada i, fins i tot el tenista aquest, Vilas, li ha ficat mà. No, no... si d'acàs m'interessaria per Estefania, la seva germana.

"He tengut amors amb na Brigitte Bardot

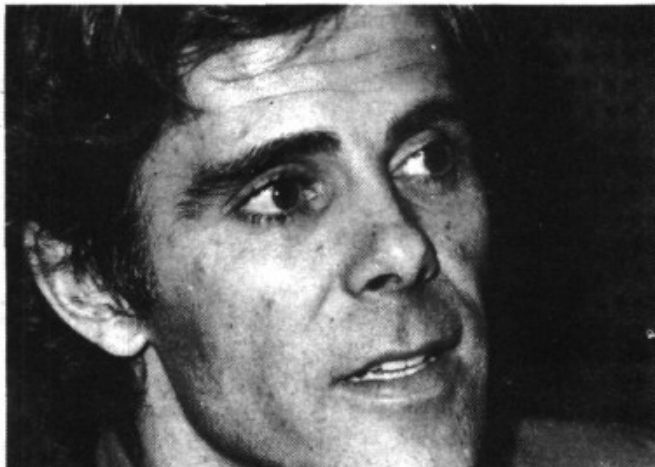
i na Clàudia Cardinale"

- A tu t'han rebutjat moltes vegades?

- Sí, perquè també m'he llençat molt sovint. Som com un amic que surt de casa seva i a totes les dones demana per fer l'amor: cap nit dorm totsol.

- Digués noms.

- D'espanyoles no te'n diré. De fora, he tengut "flirts" amb Na Brigitte Bardot, Michelle Norman, Clàudia Cardinale. Maldament s'hagi dit, no és cert

que hagi tengut amors amb gent com Na Massiel, Pepa Flores, Susana Estrada, María Elias,... amors no n'he tengut amb elles. Una altra cosa...

- Tantes aventures i aparentment tan fàcils, tens un concepte masculista de la dona?

- Amb absolut, totes les que han tengut aventura amb jo -hi pots aficar la "neta" a la llista- son amigues meves perquè jo sempre m'he portat bé. El que he deixat d'esser, a vegades, és massa educat, perquè això es confon amb el masclisme.

- Ha passat ja el boom Jimmy?

- Encara no ha arribat. Ara fig proves, amb llibres, amb articles, amb entrevistes... d'aquí a un parell d'anys es produirà el vertader "boom Jimmy". Ningú no és famós. Tots els que sortim a les revistes de penem dels periodistes. Jo som un home anunci i quan m'interessa produesc la notícia i surt als papers. In cert això que diuen alguns que els periodistes som en fitosos i els perseguim perquè sense els periodistes els famosos no són res. Joestic preparat pel moment en que surti la televisió privada, aquest serà el meu moment. Ara la televisió no funciona, el control ideològic és intens i la poca qualitat de la nostra televisió ve demostrada pel programa d'en Tola que tragué els homes de la ràdio i els ensenyaren com es fan les coses. "El més trist d'aquest país és que malgrat del canvi polític la cultura està en mans dels mateixos. Son un "popes" que dominen el cinema, la literatura,

la pintura... i no ens deixen dir la nostra als joves...".

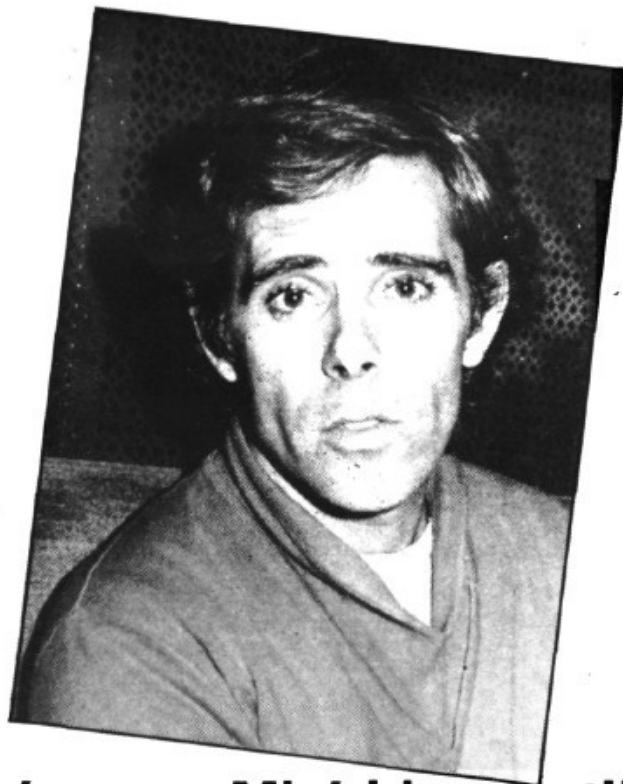
"Aquí no ha canviat res"

- Si culturalment res ha canviat, què ha canviat políticament?

- No molt tampoc. A mi hi ha dues coses del socialisme espanyol que m'agraden molt. La intel·ligència d'Alfonso Guerra i aquesta maravillosa peça que té el socialisme que és Na Carmen Romero. Però sempre qui fa les grans obres són els diners i els diners els té la dreta. Som pesimista cap al futur, aquí no ha canviat res, no hi ha idees, l'única que existia era en Miró i ha mort.

Jimmy queda a la seva oficina, ple de projectes i de realitats. També dels records, peces d'un passat que ha de comptar poc si pot fer el que vol. Sentirem tornar a parlar del senyor Joaquín "Jimmy" Giménez Arnau.

Nena Ferrer

"L'única idea que existia aquí era en Miró i ha mort"

SKIMO

boutique

infantil

BORN, 6

Tel. 50 14 05

INCA

ES MOI NOU

.BAR

.JOC/ RECREATIUS

SELVA

*lenceria y
corseteria*

ROSELLA

carrer major, 20

inca

bordados a mano

y a máquina

ASSEGURANCES

ASSESSORAMENT

ECONÒMIC I

CONTABLE

Sant Bartomeu, 3 Telefon 504988

FERRETERIA COLL

Avinguda del Bisbe Llompart, 189-191 - Carrer des Tren, 38 - Tel. 50 08 92
Plaça Santa Maria la Major, 13-14 - Tel. 50 04 86 - INCA (Mallorca).

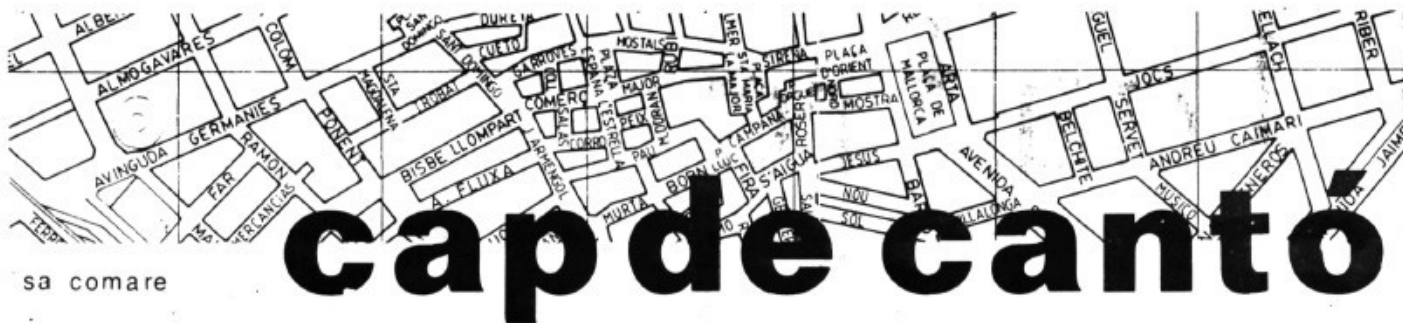
distribuïdor per a Inca de

trepans i accessoris BOSCH

productes fitosanitaris BAYER

i tot tipus d'articles per al BRICOLAGE

i el vostre taller

sa comare

cap de cantó

◆ De l'insigne Sr. Buades, regidor d'U.M. per més se nyes, es quasi bé notícia diària. L'altre dia es presentat a alguns establiments comercials de la nostra ciutat com a "president de l'Associació de comerciants d'Inca", demanant per cobrar les quotes, insinuant que qui no pagués podria tenir alguns problemes amb els membres de l'Associació, ja que ell hauria d'informar sobre els qui no han pagat. No cal dir que no l'engega ren perquè tenen més vergonya que ell. A on s'ha vist mai això?. A Inca senyors, a Inca.

◆ Per cert, parlant de l'Associació de comerciants, s'ha de dir que podria ésser que un sector d'ells creàs una nova associació que defensàs de veritat els interessos de tots els comerciants i no que servís de trampolí al Sr. Buades i altres per entrar a l'Ajuntament. Esperem que sigui de bon de veres i acabar d'una vegada amb tota aquesta colla d'inútils que sols tenen comandera.

◆ Els empleats de l'Ajuntament, els funcionaris, tenen subscrit una assegurança col·lectiva amb una empresa asseguradora mallorquina. El nostre Batle de cada dia, se n'ha fet una amb la mateixa com panyia incloent tota la seva família. Qui el pagarà, l'assegurament?... Ell, de la seva butxaca. Ah! Bé, no fos cosa que el pagàs l'Ajuntament.

◆ A l'O.C.B., que va tota remoguda preparant-se pels jocs florals, tengueren temps per elegir nova junta i... Oh! Sorpresa, al final segueixen essent els mateixos de sempre i no donam noms perquè ja els coneixeu a tots. Però no perdem l'esperança: els estatuts de OCB no donen com a vitalícies les juntes elegides. Ara que ben pensat, valdria més que ho fossin, així no es presentarien a les eleccions i no farien riure.

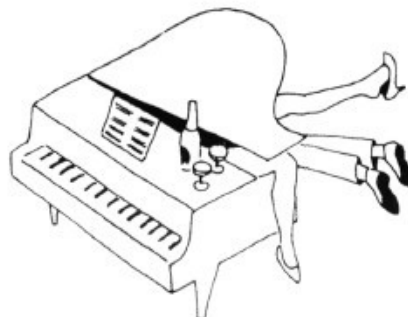
◆ El passat 6 de Gener, dia dels Reis, vàrem tenir, la sorpresa d'un concert que, organitzat per l'Ajuntament i celebrat a l'Església Parroquial, presentà L'Arpa d'Inca. Sí senyor, així anam bé. Actes senzills amb gent de la nostra ciutat. Llàstima que el protagonisme del nostre Batle de cada dia espanyàs el programa. Per la resta una experiència que aquesta comare espera i desitja tengui continuïtat.

◆ La Sala és una font inesgotable de notícies. L'altre dia sense anar més lluny, el nostre Batle de cada dia, va rebre una visita insòlita, un conegut pernuquerinquer va ésser rebut pel "Presidente de la corporació local" o sigui el Batle. De què parlaren? De política, de futbol, de dones... No es sap, el que sí es va poder comprovar és que entre i entre li va tallar el pèl i el va afaitar. Tampoc es sap si li va fer manicura. Es clar, entre sopar i sopar no li queda temps per anar al pernuquer. Idò, i que no es guapo això?.

◆ Somni d'una nit d'hivern.

El Batle ha dimitit: ningú del seu partit es vol fer càrrec de l'Alcaldia. Els del P.S.O.E. tampoc no tenen gent ni poden presentar una alternativa. Els d'A.P. decideixen retirar-se de l'Ajuntament perquè ja no en treuran cap benefici. Els del P.S.M., P.S.M. me sona? Però crec que ja no hi eren. El de U.P.I. diuen que estan millor a l'oposició i es retiren fins que hi hagi nou Batle. Al.lleluia!. L'Ajuntament ja és del Poble.

◆ El celler Canyamel és el lloc on es fan més sopars des que hi ha democràcia aquest celler ha com a reviscolat. A més de servir els tiberis de la dreta local, serveix els oficials, també de la dreta. I no vos cregueu allò que diu que cadescú paga el seu. Quasi tots són pagats pel mateix. Per qui? Per la Sala: Passen quasi tots per la Sala.

az

papeleria - llibreria
didàctics

Comerç, 7 Tel. 500153 - INCA

reportatges de
bodes, comunions, bateigs.

FOTO
Quetglas

Trobat nº268, Inca.
Tel. 50 26 21

teatre

Principal

un oblit injust

Quan els primers efectes de la industrialització donaven a Inca resultats favorables, el problema d'ocupar el temps lliure en activitats ocioses, va induir la incipient burgesia a la reserca de noves fórmules més o menys culturals. Així, fa tan sols quaranta anys, sorgien amb força els grups, tal vegada perquè la ràdio no era suficient. Les sarsueles, actuacions de solistes i companyies de teatre omplien els llocs públics: el Teatre Principal n'és un clar exemple.

La magnitud de la seva construcció és el reflex de l'interés que hi havia a satisfer les necessitats que anaven naixent com a conseqüència del gran canvi que experimentava la ciutat. No debades el Teatre Principal és el més important en cabuda de l'illa, després del Teatre de Palma i l'Auditori.

El Teatre Principal ha aguantat diverses modificacions des de la seva inauguració i no és una tasca fàcil adequar un edifici antic als nostres temps, respectant, a més, les seves estructures i mantenint el seu aire nostàlgic de principis de segle.

L'any 1945 va ser restaurat quasi totalment, segons el projecte de l'arquitecte senyor Francisco Casas i la direcció tècnica de l'aparallador Sr. Antoni Planas Crespí (el constructor va ser el sr. Francesc Serra, de Ca'n Pelat); i l'any 1968 va tenir lloc la darrera reforma, per millorar, precisament, la cabina de projecció.

La construcció es va basar en murs de pedra de marès, reforçats amb pilars de formigó armat. La mitjanada es va fer amb marès de "llivanya" i totxos. La coberta de l'edifici és de teula àrab sobre un enrajolat de bigades de terrissoria, sostengudes per una sotilada de fusta.

El trespol continua essent l'original, i s'hi va afegir una pavimentació de fusta tant a la sala com a l'escenari.

L'escenari és la zona del local que més reformes ha sofert, a causa del seu acondicionament per a les projeccions.

Els treballs de guixeria, entre altres,

afavoreixen la magnificència de la làmpara (d'instal·lació difícil i encara intacta) situada en el centre.

Els balcons -amb interessants treballs de ferro- i llotges de l'amfiteatre, tenen un aire majestuós que contrasta amb el color del decorat.

Temps ençà, tenia una cabuda de set-cents trenta espectadors, repartits així: dos-cents noranta-sis al pati de butaques, trenta-set a l'amfiteatre, dos-cents setanta-set de principal, i cent-vint a les llotges.

L'accés des del carrer deixa clarament diferenciades l'entrada de butaca i la general. Cal destacar el vestibul d'entrada, que serveix de distribuïdor i dóna accés, per una escala, a l'amfiteatre, coronat per una galeria-mirador amb finestral a l'exterior.

Uns amples corredors menen a les llotges de l'entresol i a la planta -amb vestíbuls o sales de descans a cada una d'elles-, al bar i als excusats.

Comprovam que té sis sortides, utilit-

zables en cas de emergència: quatre a la part de davant o principal, una pel bar i una altra al carrer de Martí Metge.

La calefacció es resol amb la primitiva caldera, que consumeix deu sacs de clovelles d'ametles, de seixanta quilos cada un, per funció: en total, deu tones per temporada; el seu manteniment ocasiona, per això, una de les despeses més elevades del local.

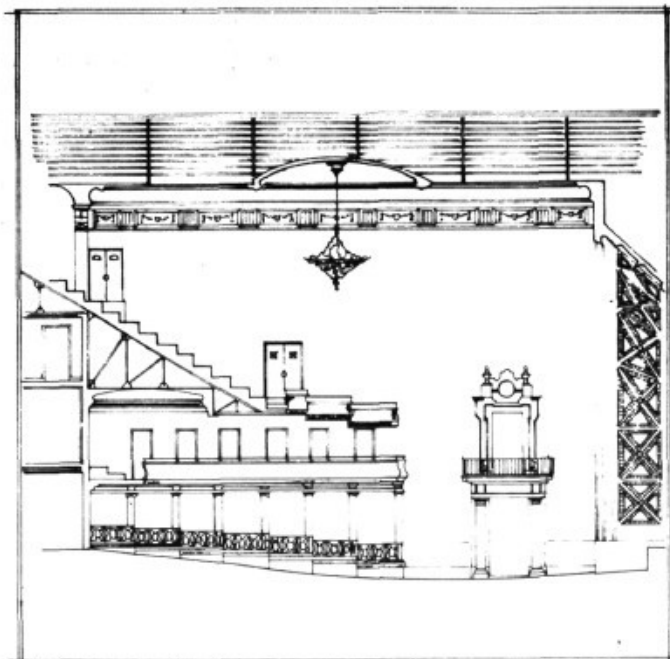
La societat formada pels senyors Josep Ferrer, Pere i Joan Llobera i Pep Amengual va ser la promotora de l'obra. Per cobrir les despeses es varen crear unes cent deu obligacions, que permetien a qui les tengués disposar, a un preu més econòmic, d'una llotja o butaca quan assistia a qualsevol acte que tengués lloc al Teatre. El seu preu era de cent setanta-cinc pessetes. L'empresa Salas Llompart, actual propietària, en fer-se càrrec del local, va comprar aquestes obligacions a tres-centes cinquanta pessetes cada una.

Sabem per experiència que les iniciatives que es prenen, no sempre tenen continuïtat, i per això, la feina que es va dur a terme al teatre va ser molt important. Molts recordaran encara el local ple de gom a gom, i molts agrairien disfrutar ara de representacions que, com llavors, fossin dignes d'elogi a tot el país.

Recórrer avui l'escenari, impressiona. Imaginar la preparació de l'obra, els assaigs, les proves. Els tramoistes podien manejar fins a quaranta-dos decorats diferents. Els actors es maquillaven i es vestien als vint-i-set camerinos, localitzats a dreta i esquerra de l'escenari. Les parets, tant del camerinos com de l'escenari, es troben plenes de cartells que reflexen un passat real, no llunyà: "dia 17 de Març de 1946. Reapertura del Teatro Principal d'Inca". Aquell dia actuà el tenor Francisco Bosch. Devora el seu, hem reconegut els noms d'Estrellita Castro Juanita Reina, Rafael Farina, Antonio Molina, Antonio Machín, Antonio Amaya, etc... importants cantants de l'època, que encara conserven fervents admiradors.

Una anècdota: l'any 1953 es va representar: "Pastores a Belén". Hi actuaven, a l'obra, Jaume Serra, Joan Rosselló, Antoni Pons, Gabriel Bergas, Pablo Reynés, etc... Entre ells, la Banda Municipal i l'Arpa d'Inca, es comptaven unes cent vint persones. S'utilitzaven catorze decorats i es va representar deu vegades. Insòlit! El preu de la butaca era de dotze pessetes i de cinc pessetes l'entrada general.

Un altre cartell descriu "Ama Rosa", l'obra de Guillermo Sautier Casaseca, estrenada l'any 1960. Aquell dia, amb

el públic omplint els corredors i fins i tot la part posterior de l'escenari, el Teatre es va convertir en una verdadera vall de llàgrimes. "Sucedió en Mallorca", amb José Luis Estelrich i el Mestre Santandreu, el tenor Joan Rosselló i la soprano Magda Vidal, va tenir un èxit esplèndid. Avui, però, fa vint anys que no s'ha representat cap sarsuela... El local només s'aprofita, ara, per qualche acte o revista: la gent no respon com voldrien els organitzadors d'una representació o d'un concert, i el muntatge és molt superior, en doblers, a allò que dona la taquilla.

El Teatre es dedica sobretot i quasi únicament a profeccions de pel·lícules, evitant fins i tot les estrenes: la gent dubta de la seva qualitat si abans no han passat per Palma.

Les virtuts del Teatre són, finalment: confort, seguretat, bona sonorització i condicions per concentrar l'espectador en l'escena. Entristeix, però, no poder aprofitar aquest magnífic local i no sobre encoratjar les iniciatives en aquest aspecte.

Fotos: Mª Magdalena Melià.

INCA

PLA GENERAL D'ORDENACIÓ URBANA

Intentarem explicar el que ens jugam tots amb un Pla General. La llei del sòl ens diu que un Pla General és el conjunt de documents "que tenen per objecte específic, en el sòl urbà, completar la seva ordenació mitjançant la regulació detallada de l'ús dels terrenys i de l'edificació; assenyalar la renovació o reforma interior que resultàs precedent; definir aquelles parts de l'estructura general del pla corresponent a aquella classe de terrenys i proposar els programes i mesures concrets d'actuació per dur a terme allò proposat." Una definició que queda molt bé però que no ens mostra la realitat aplicada, allò que desitjam urbanísticament a la nostra ciutat.

El Pla General hauria de definir uns aspectes que serien els que perfilasen la forma d'urbanitzar els terrenys més propers al casc urbà, les ordenances i forma de construir que s'hauria de desenvolupar a Inca. Per exemple, tenim una barriada de construcció recent, com és el barri de Cristo Rei desenvolupada en un moment on l'interés primordial era la creació de solars per l'edificació, amb uns carrers més o menys amples però amb una manca absoluta d'equipament (placces, zona escolar, etc.). Aquestes carències tenen el seu origen en un pla que es desenvolupà en el seu moment i del qual gairebé ningú se n'adonà, excepció feta d'alguns. Això ens demostra la seva importància i la necessitat d'utilitzar una forma de redacció a l'abast d'un públic majoritari, que possibilita la seva acceptació o refús.

Hores d'ara solament s'ha superat una primera etapa que consisteix en l'avenç de planejament. Què vol dir això? Existeixen uns plànols on es defineixen les qualificacions de tots els terrenys d'Inca i el seu terme. En aquest moment es poden presentar alegacions, i n'han presentades moltes, per fer rectificacions, però gairebé totes elles van dirigides a defensar interessos personals.

Malgrat les reunions realitzades explicant els objectius i altres aspectes del pla el que no s'ha fet realment és intentar donar una visió general i aclaridora a tots nivells als ciutadans en general.

L'anterior administració es preocupava de fer les tramitacions complicades i enutjoses, amb multitud de formes jurídiques i tècniques que possibilitaven la participació de només un reduït nombre de persones, això ha donat com a resultat un gran desinterés per part del ciutadà a l'hora d'intervenir en els plans, ja que ho veu amb una gran sensació d'impotència.

Llei del sòl, reglament de planejament, reglament de gestió, reglament de disciplina urbanística... són els documents legals que s'han d'adaptar als planejaments i les actuacions urbanístiques; en ells es parla de plans parcials, projectes d'urbanització, societats urbanístiques, cessió de terrenys, sistemes de cooperació, projectes de compensació, parcel·lació, normes subsidiàries, projectes de delimitació, programes d'actuacions, sistemes de cooperació, etc. La llei del Sòl i els seus reglaments estan

legislats de forma que si una persona no és tècnica en la matèria i no ha desenvolupat en llur professió problemes urbanístics difícilment ho pot entendre, fins i tot molts de tècnics i juristes no han assolit els coneixements adequats de la llei i de la seva forma pràctica d'aplicació. L'urbanisme hauria de ser una cosa de tots, però amb l'actual estat de coses no arriba al ciutadà, això genera una no col·laboració i una no intervenció que dóna com a resultat un urbanisme mal planejat, mal desenvolupat. Quan res té remei ens trobam amb la barrera de l'Administració que ens respon: "que ja és aprovat i que hi va haver un termini de reclamació pública", i no hi podem fer res.

Un pla general és una cosa de tots, redactat per uns tècnics assessorats pels polítics, en el nostre cas els regidors, ells han de veure els problemes reals d'Inca. La seva font d'informació hauria de ser el poble en general, els ciutadans del carrer, que fessin arribar la seva veu al consistori mitjançant grups de veïnats, associacions, o bé de forma individual.

Cap associació de veïnats ha al·legat res, possiblement perquè desconeixen la transcendència que té el Pla, s'hi juguen la possibilitat de tenir una zona esportiva, una plaça en un lloc adequat, etc.

Les utopies són irrealitzables, provarem de donar una informació clara sobre el Pla General d'Inca. El més lògic seria que es coneguessin en profunditat els problemes reals de la nostra ciutat, - transmetre a l'equip redactor les idees i que ells cercassin la fórmula legal per aconseguir a curt termini una ciutat més habitable, amb zones verdes, cases més baixes i conservant aquells pocs edificis que encara resten i que conformen la personalitat d'un poble.

N'Angel Garcia és el jove president de la comissió d'urbanisme. A la sala on es reuneix aquesta comissió l'entrevistem sobre el pla general.

-Sabem que el consistori anterior va fer una sèrie d'acords amb propietaris per aconseguir solars a canvi d'algunes avantatges tals com declarar edificables terrenys que no ho són. Com estan aquests acords?.

-"Actualment s'estan negociant. Ja hem aconseguït uns 40.000 m². La idea

és aconseguir per Inca una sèrie de terrenys per col·legis, zones esportives, zones verdes, i tot el que puga ésser útil pel poble, d'una manera que no ens costin res i a la vegada no es desequilibri el pla tal com estava concebut. Puguem adelantar que hem aconseguït 10.000 m² a la carretera de Lluç que cedirem al Ministeri d'Educació per que hi construïxi un nou col·legi".

-Es varen presentar una sèrie d'al·legacions a l'avantprojecte del pla general. S'han resoltes ja aquestes al·legacions?

-"Ara ja només quede enllestir les negociacions amb propietaris que ens han de cedir terrenys a canvi d'avantatges urbanístiques. Les altres al·legacions es referien a errors del planejament, tals com declarar zones verdes o d'equipament, solars que ja estan edificats i ja estan resoltes en sentit positiu o negatiu.

-Com es resoldrà el tema de la construcció de casetes de camp?

-"S'exigirà una certa estètica, es limitaran un certs metres i s'evitarà la formació d'urbanitzacions i nuclis de població. Respecte a les parcel·lacions de finques, és mantendran les que donin un rendiment agrari i evindetment es prohibirà la parcel·lació de finques grosses. El que no es farà es destinar una zona aposta per la construcció de casetes. A mi m'interessaria que la gent no pensi que l'Ajuntament no dóna permisos per fer casetes. Jo pregaria a tots els que han construït la seva caseta o que la pensa fer, que pensassin que és important acomplir tots els requisits i tenir tots els permisos, i això no és difícil i pot evitar futures complicacions.

-El nou consistori ha introduït una sèrie de canvis a l'avantprojecte del pla general. Per què no han tornat convocar els professionals i agrupacions existents a Inca?.

-"Jo em reuneixo amb tots els que volen parlar amb mi. El que no puc fer és avisar a la gent que té el seu solar qualificat de zona verda, per exemple. Ara tenim un avantprojecte, que no té tanta importància com se li dona. El projecte definitiu establirà altures i profunditats dels edificis, tipus d'edificis, ordenances d'edificació, etc. Quan ens ho duguin es faran totes les reunions que facin falta i es modificarà tot el que s'hagi de modificar".

-Quina tramitació seguirà el pla a partir d'ara?.

-"Ara es presentarà l'avantprojecte al ple per l'aprovació inicial. S'exposarà a informació pública per al·legacions. Seguirà l'aprovació provisional, també

amb exposició pública i finalment l'aprovació definitiva que correspon a la Comissió Provincial d'Urbanisme".

-Què pot suposar aquest pla per Inca? Canviarà qualque cosa?

"El pla general intentarà donar solucions als problemes plantejats per la normativa vigent fins ara (normes subsidiàries). Aquesta normativa havia situat zones d'Inca amb carrers i clavagueram i una situació d'impasse, amb una suspensió d'edificació, pendents de plans parcials o de reforma interior. Totes les zones urbanes es podran edificar o es sabrà si es pot o no clarament sense cap problema menys dues zones pendents de pla parcial. Hi haurà mes zones verdes, i això indiscutiblement millorarà Inca com a poble".

Actualment Inca té unes Normes Subsidiàries aprovades per la Comissió Provincial d'Urbanisme l'any 1979. Els seus objectius principals són:

A nivell comarcal:

-Oferta de serveis comarcals mínims, tals com escoles, centre hospitalari, mercat serveis comarcals i bancaris que satisfacin les necessitats elementals.

A nivell urbà:

-Reforç de la base econòmica, diversificant la indústria. Oferta de serveis comercials i regionals. Augment dels llocs de treball i la taxa d'activitat. Reserva del sòl no residencial i de serveis.

Dins l'àmbit del nucli urbà hi destaquen un conjunt d'objectius que denominarem, particulars, en tant que afecten a aspectes funcionals concrets de l'aglomeració.

- Ordenar, millorant la imatge d'Inca.
- Dotar a la ciutat d'una xarxa viària jerarquitzada.
- Conservar les zones històriques.
- Millorar i conservar les infraestructures tècniques.
- Fixació dels standarts mínims d'equipament.

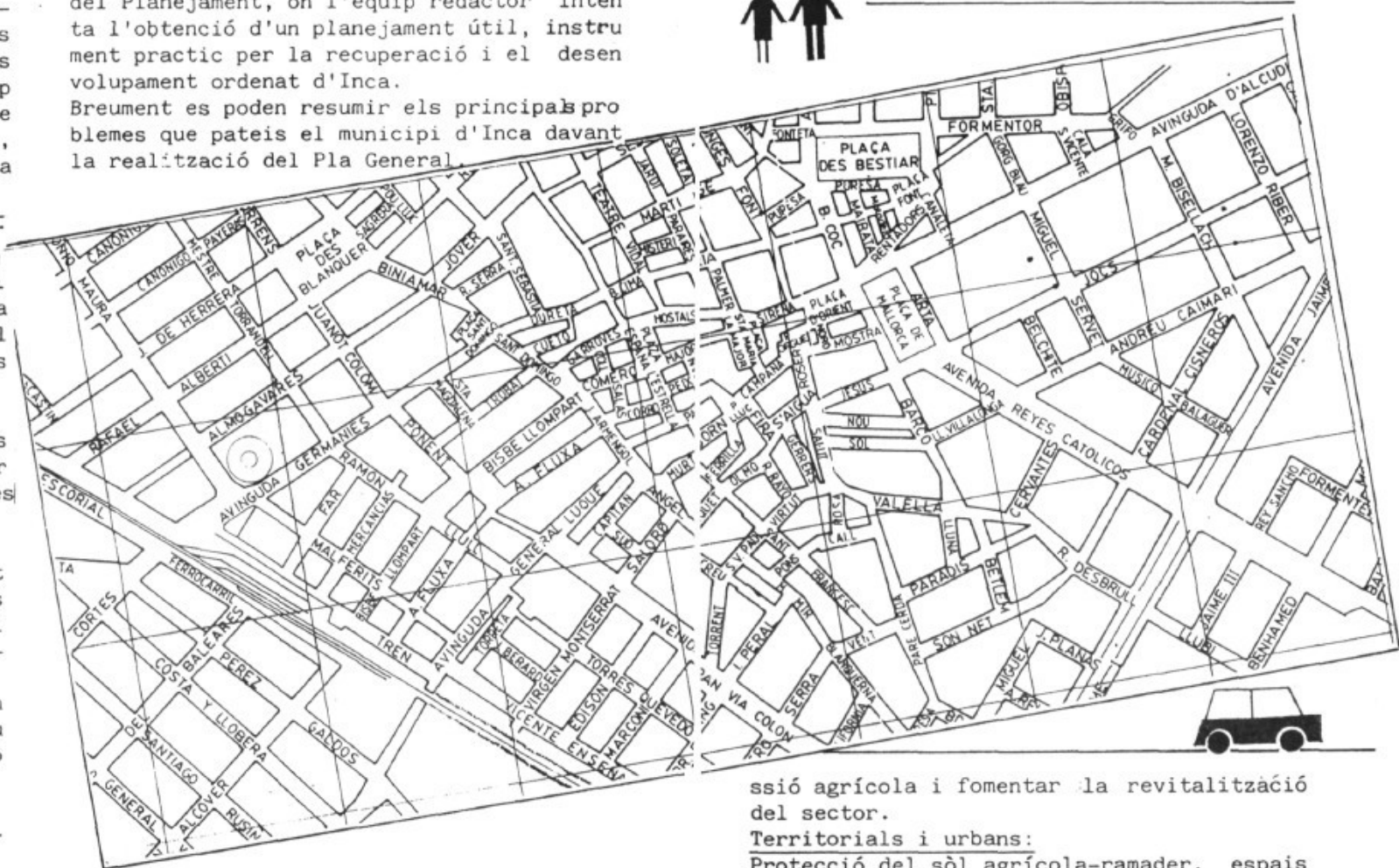
Després d'una tramitació, així mateix llarga on hi va haver estira i amolla, aquestes normes, que havien estat redactades per un equip d'arquitectes catalans, han estat la base de tot l'ordenament urbanístic d'Inca. Les normes han complert realment en la concessió de llicències d'obres i en l'ordenació de petites zones concretes, però no s'ha pogut realitzar el desitjat polígon industrial. Darrerament sembla que va de bo l'execució de l'esmerat polígon.

Amb tot aquestes Normes Subsidiàries, com el seu nom indica, no són el document ideal per arribar amb profunditat a un urbanisme concret, ja que els manca un estudi econòmic

necessari per aconseguir l'execució, per exemple, de zones verdes de sistemes generals. Un dels seus defectes és que són massa ambiciosos i futuristes, i així en moltes ocasions fa irrealitzable el que pla nifiquen. I es tenen barris colapsats com el de la carretera de Lluc o la de Llubí, on no es pot construir ni una sola casa, ja que estan pendents d'un pla de reforma interior.

El 15 d'Octubre de 1982 s'entregà l'Avenç del Planejament, on l'equip redactor intenta l'obtenció d'un planejament útil, instrument practic per la recuperació i el desenvolupament ordenat d'Inca.

Breument es poden resumir els principals problemes que pateix el municipi d'Inca davant la realització del Pla General:

A) Construcció de "Segones residències", baix el nom fals de "casetes d'eines", en un cercle de dos Km. de radi voltant la ciutat precisament damunt els sòls més adequats per a l'explotació agrícola.

B) Absència de sòl apte per a la localització industrial. Les Normes subsidiàries localitzen la totalitat de l'oferta industrial en sòl urbanitzable.

C) Resolució del problema viari, de tràfic i aparcament, així com el de transport col·lectiu.

D) Pèrdua d'un important patrimoni arquitectònic. Desordre i anarquia en tipologies arquitectòniques i altàries d'edificació. Escassa densitat del cas urbà. Especulació massiva que encareix el preu del sòl.

E) Falta d'espais lliures. Limitació de les zones verdes a algunes poques places amb un 1,7 m²/hab. Equipament per barris de caràcter cultural.

OBJECTIUS fonamentals que ha d'abordar el Pla General:

De caràcter econòmic-social:

Reforçar el paper d'Inca com a segon centre industrial de l'illa. Posar fre a la regre

sió agrícola i fomentar la revitalització del sector.

Territorials i urbans:

Protecció del sòl agrícola-ramader, espais i vegetació naturals, preservant l'existència d'aquestes zones.

-Control i reducció del fenomen de la residència secundària.

-Eliminació des cinturó de ronda i perifèric de les actuals normes subsidiàries.

-Protecció del patrimoni edificat.

-Preservació de monuments i edificacions de valor tipològic i arquitectònic.

-Preservació i millora de la imatge urbana.

-Reducció d'altàries a nivells admisibles i d'esplai.

-Potenciació de la indústria, suficiència del sòl qualificat, que no impedeixi el desenvolupament econòmic.

Zones verdes o equipaments:

1º) Conservar les ja existents.

2º) Ampliar el sòl urbà. -Porció de terreny entre els molins i la carretera de Lluc; i la carretera d'Alcúdia, destinada prin

cipalment a acollir un col·legi d'E.G.B o l'hospital comarcal d'Inca; un solar per a un centre de subnormals, localitzat, segons el pla de desenvolupament urbà, al cap de la carretera de Llubí, i una zona verda. Trobam una zona d'equipament al nord del col·legi "ponent", de vora el projectat cinturó de ronda, destinada a escola industrial).

3º) Recuperar els solars buits o no compactats, i també alguns edificis dedicats a indústries, que es reutilitzarien. (Qualificació d'un edifici industrial com a equipament, trasllats dels Jutjats; ampliació de la Residència per a vells; ampliació amb una zona verda, de la gran Vía de Colón)

-S'Ermita: Es recull la qualificació des Pla Parcial aprovat, i es recorda que els terrenys han de complir els requisits assignats per la llei i regerits a urbanitzacions, per pore reunir la condició de solars

Sòl urbanitzable programat:

"Sport-Inca" Residencial esportiva.

Paisatge protegit:

Parcel·la mínima 20 ha. Possibilitat d'edificacions agrícoles.

Paratges preservats:

Parcel·les menors de 20ha. seran inedificables. Cap casta d'obres. Només s'hi podran realitzar treballs de reparació o restauració.

Zones militars:

Quarter de cavalleria.

Polvorí de Santa Magdalena.

Alijares.

SUSPENSIO DE LICENCIES:

-Edificis de qualitat arquitectònica remarkable.

-Solars o edificis on s'hi ha localitzat una zona verda o d'equipament.

-Zones limítrofs del sòl, que en el passat ordenament foren qualificades com a tals i en l'actual de diferent manera.

El Pla General té una vigència de vuit anys i s'ha de revisar obligatoriament i fer un estudi econòmic per lograr la viabilitat del Pla. Un gran avantatge és "L'urbanisme concertat", concete de moda darrerament i que si s'aconsegueix per part de l'Ajuntament suposa la possibilitat d'obtenir equipaments a les zones allà on faci falta sense haver de fer llargues tramitacions ni haver d'esperar les cessions que estableixen els Plans Parcial, que finalment solen resultar sempre mínimes i poc aprofitables. L'Ajuntament té manca d'equipament, i quan necessita un solar ha de pagar religiosament i així presenta problemes. Però amb un Pla i una bona direcció política es poden aconseguir amb facilitat.

Jesc Mulet-M.A.Viñuelas

INCA DAVANT

LA INQUISICIÓ / 1

El present treball és el fruit d'investigacions duites a terme a l'Arxiu de la Corona d'Aragó (secció Consell d'Aragó) i d'una manera especial a l'Arxiu Històric Nacional (Madrid, secció Inquisició). Els fons de tal secció, que pertanyen a documents de la Inquisició de Mallorca, contenen les còpies que des de Mallorca es trametien a la Suprema de Madrid i que han permès de conservar abundantíssims materials, els originals dels quals varen esser destruïts en els assalts a la casa de la Inquisició de Mallorca, poc després de la supressió del Sant Ofici el 17 de març de 1.820.

L'estructura del Sant Ofici a les Balears responia a un esquema jeràrquic i centralitzat. Els inquisidors pròpiament dits residien i exercien a Ciutat on hi havia també tot l'aparell burocràtic necessari i les presons inquisitorials i sembla ser que era l'únic lloc de la jurisdicció mallorquina on s'aplicava el turment. De forma que cal suposar exagerades les versions d'existència a les viles de pous amb punxes o ganivets dins els quals, es diu, hi tiraven els acusats.

No obstant això, a cada localitat hi havia un comissari (que solia esser el rector de la parròquia) i els seus dependents, "ministres", "oficials"; aquets eren seglars de certa categoria social amb les missions teòriques d'assistir a l'arrestament dels acusats, recollir informació i assistir als "actes de fe".

La primera informació la rebia el comissari i aquest informava l'inquisidor

que, com hem dit, residia a Ciutat. La primera cosa que es feia a l'acusat era el segrest dels seus béns per assegurar-se les despeses del procés i els salaris dels advocats, fiscal i altres oficials que hi intervenien; si l'acusat era absolt li retornaven els béns, total o parcialment, perquè la Inquisició no hi volia fer cracs.

Quan hi havia problemes perquè l'acusat confessàs el seu delicte era sotmès a turment per refrescar-li la memòria. Una de les modalitats de turment era el potro, consistent en una taula sobre la qual s'estenia el sotmès a interrogatori, se li lligaven els peus i els braços i es donaven voltes a les lligadures. També penjaven el reu amb les mans lligades, de tal manera que no tocàs totalment a terra. El turment més ordinari era administrar aiguasal aplicant un embut a la boca del reu, ajagut d'esquena.

No hi ha dubte que el poder i influències de la Inquisició era ben fort i sovint sorgiren disputes i diferències entre el poder civil i l'eclésiàstic. Un dels motius que ocasionaven els conflictes era el gran nombre d'oficials i familiars del Sant Ofici que hi havia a tota l'illa, els quals, acollint-se als furs especials de què gaudien, de vegades cometien diversos atropellaments.

L'any 1627 es féu a Mallorca una llista d'oficials i familiars del Sant Ofici. A Inca hi havia els següents: Gabriel Serra, algutzir; Pere Fiol, notari del Sant Ofici; Nadal Vallespir, Antoni Perraló, Bartomeu Ferrer, Pere Llopart, Joan Danús, Antoni Reure, Miquel Martorell, Joan Capó, Cristòfol Pons, Gabriel Domènec Miquel Jover i Pere Bennàser. (ACA, Consell Aragó, lligall 967). Consta que anys després, el 1667 hi havia a Mallorca 131 ministres del Sant Ofici, dels quals corresponia a inca Julià Esbert, apotecari (id. lligall 971).

El mes d'agost de 1531, la reina Isabel escrivia a l'inquisidor de Mallorca sobre el fet, que havia sabut per part del Procurador Reial, que alguns drets i rendes reials són minvades a causa dels familiars del Sant Ofici que no volen pagar, "so color de familiares y oficiales del Sancto Officio de la Inquisición de esse Reyno hazen por no pagar lo que deven al Patri-

monio Real", i a més d'això "se an innovando algunas cosas que hata qui los otros inquisidores en essa Ciudad y Reyno jamás las han hecho". Li prega "vos rogamos y encargamos que en todo lo que en vos fuere, procureys que entre vos y el dicho Procurador Real haya mucha confederación y usando del buen arbitrio y moderación que de vos se espera", i els deutors i ministres del Sant Ofici paguin els seus deutes. (ACA. reg. 3976 f.71v).

Després d'aquesta introducció, vegem un resum de les causes de fe i processos seguits contra alguns habitants d'Inca, o naturals de la vila però residents a altres indrets.

Els confessors sol·licitants.

De les accions punibles pel Sant Ofici, és a dir, incloses en la seva jurisdicció com a heretgia o sospita d'heretgia, hi trobam delictes com la bigàmia i les proposicions deshonestes de confessors i

anys d'edat, el 1753 fou acusat per Sor Juliana Font i Roig de 25 anys, del convent de la Concepció de Sineu, natural de Maria, dient que confessant-se cert dia amb l'acusat, aquest "la preguntó si tenía el corazón caliente y del corazón pasó una por una a las demás partes del cuerpo, nombrándolas, hasta las vergonzosas, explicándola que los hombres las tienen del mismo modo que los muchachos solo que maiores", i després d'això el confessor afegí "que ya que no había otra coyuntura para pecar los dos sino que la declarante se fingiese enferma y con este pretexto entraría para confesarla". (Hem de tenir present que es tracta d'un convent de monges tancades).

En un altra ocasió l'esmentat rector Coll li digué "si quería que le regalase un conejo y si lo quería vivo o muerto" al mateix temps que li narrà aquella contarel·la d'una senyora a la qual oferiren un aucell i ella digué que si li donaven l'aucell "vivo lo haría bolver muerto y si muerto vivo".

També digué la monja que aquest confe-

a penitents que s'interpretaven com a deformació de l'administració de sagraments i per tant suspectes d'heretgia i certament castigats ben durament.

Són abundoses a Mallorca les causes contra eclesiàstics per sol·licitació, és a dir, per fer proposicions sexuals a les penitents dins l'acte de la confessió. Hem de tenir en compte que l'Església post-tridentina donava una importància fonamental a la confessió, recordant als fidels l'obligació de confessar-se una volta a l'any, i fomentava l'ús del sagrament entre l'any.

El 1585, Antoni Vallespir, vicari d'Inca, va esser acusat de "haber solicitado algunas mujeres a actos desonestos de la carne en el sacramento de la confesión". Fou privat perpètuament de confessar dones, i a més li posaren pena pecuniària de 20 ducats. (AHN. Inquisició, llibre 860 f. 128 i 160).

El doctor en Teologia Miquel Coll, rector de Sineu, natural d'Inca, de 51

ssor cert dia anà al locutori del convent "en dónde la hablava palabras profanas y en una de estas ocasiones la mostró claramente sus partes vergonzosas".

De semblant manera va testificar Sor Francinaina Rosa Sanxo, natural d'Artà. El tribunal inquisitorial va dictar que el rector Coll fos desterrat de Sineu durant tres anys, privat perpètuament de confessar homes i dones, i a més havia de complir certes penitències espirituals. (AHN. Inquisició, lligall 1716 n° 25)

Altres confessors sol·licitants foren aquets: fra Bartomeu Dols, franciscà d'Inca, el 1851; privat perpètuament de confessar dones i tancat dins un convent o monestir per espai de quatre mesos. El mateix any, fra Jaume Andreu, de l'orde de Sant Francesc, d'Inca. El 1670 fra Antoni Planes, franciscà del convent de Ciutat, natural d'Inca, de 47 anys de edat.

Ramon Roselló.

UNA Nit - S'En S'En "glamour"

Conten les cròniques que la primera gatera gloriosa la colliren els fills de Noé. Després Baco i és el rei del vi i Dom Perignon ho és dels espumosos. Inca és una ciutat que viu tradicionalment d'es quena a la nit, ja que essent una ciutat industrial, com és, no es permet amb tanta diligència adobar les nits amb farcits etflics. Així i tot sembla que hi ha un ressorgiment noctàmbul, erparat amb el desig de sortir i el coratge de vetlar. La proliferació ha guda de: "Establiments de begudes i menjar en què les consumacions solen esser servides al taulell". Versió de l'enciclopèdia Catalana, populament coneguts com a "Bar" o "Cafè", i damnerament rebatiats com a "Pub", sempre seguint la moda anglesa, fa que l'ambient de nit sigui més atractiu, i a la manca de locals acondicionats per rebre els noctàmbuls que hi havia fa uns anys hem passat a comptar amb els suficients com per dir que Inca ha començat a despertar la nit.

No vull fer una guia iniciàtica però si com provar que cada un d'ells té, no sols un públic distint, sinó també un estil diferent; no cal dir tan poc que les diferències que els separen son mínimes.

Un dels locals amb més saba és el "BERGMAN" el Pub del carrer Martí Metge. Inaugurat fa uns anys segueix essent el local que, quant a decoració, manté una harmoniosa bellesa, estilitzada i pulcra. L'espai és ben aprofitat i els colors blanc-ocre/negre dominen tot l'entorn. No es qüestió de donar preus, però sí destacar que la raó qualitat/preu és correcta, encara que és notori ressenyar la falta de professionalitat al servei, falta que s'observa a tots els llocs visitats. Aiximateix, la manca d'una carta d'especialitats redueix les possibilitats del local. De la música no cal parlar-ne: és sense cap dubte el pitjor local quant a selecció musical, de baixa qualitat i d'impossible audició.

El "CHIVAS" és el local del carrer Salord; manté una dualitat entre cafeteria i pu, que després de la reforma es fa més evident fent guanyar al públic i al local mateix una discreció lloable. No molt còmode i regulament il.luminat (damnerament

després de la reforma s'ha guanyat bastant en il.luminació). El CHIVAS és un local indefinit, que de dia rep un munt de turistes i de nit un públic heterogeni. A destacar, el preu excessiu d'algunes begudes, sobretot de les més populars.

Si bé tampoc hi ha carta per variar o provar especialitats hem de dir que en Joan és un consumat "barman" capaç de preparar-vos qualche begude sorprenent. Provar-ho. De la música cal dir que és una mica confusa, sense definició, i restant atractiu al local.

"NITS" potser és el local amb més acceptació popular actualment. Obert el passat Dijous Bó, o fereix bona música, bon so i un ambient excel.lent i si a això afegim que els preus són essequibles segurament haurem trobat un local per passar-hi unes hores. En contra té una decoració molt simple i amb falta d'originalitat. A destacar també la falta d'una carta o especialitats, cosa que el converteix en monòton a l'hora de beure.

"SHADOWS" és la incorporació més recent al món de la nit inquera. Tons suaus i discrets, utilització correcta de l'espai, còmode i confortable. Falla com tots a l'hora dels detalls i més encara si ens trobam amb uns preus més elevats que la majoria. La bona voluntat no millora un servici bó però mancat de professionalitat. La música discreta i també "indefinida", donen al local possibilitats de futur, encara no explotades.

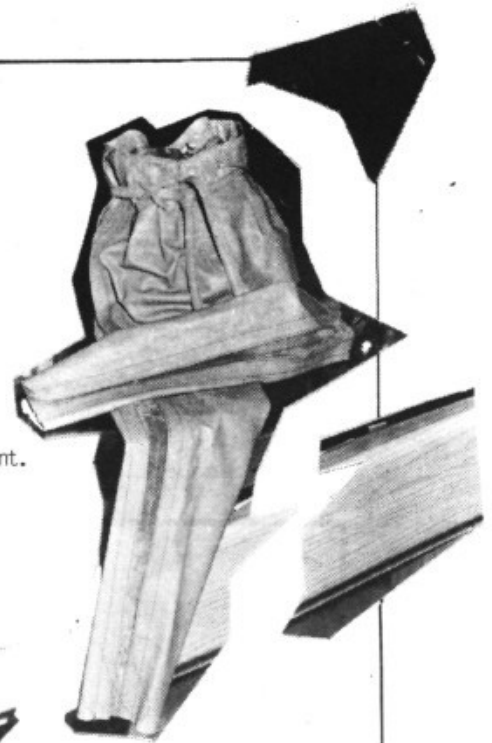
Ens queden altres locals a més dels tradicionals bars i cafés, (Gooffy, Ovimo, Chiringuito, - Sal Rock, Teachers) tots ells distints però amb una característica comuna: són locals poc cuidats i estèticament lletjos, amb un públic minoritari molt definit i gustos musicals dispars. Resaltar així i tot que el Gooffy té la música més moderna de tots: els que hem visitat; llàstima que el local no sigui acollidor.

Biel Amer
Foto Quetglas

APARADOR

Per N° 1 Ferrer

Fa Fred i és necessari anar abrigats.
 Però això no vol dir que aneu amb una manta per darunt.
 La pell està de moda.
 No sols hi fan abrigs, sinó que ja hi ha de tot.
 Ja que xerram de pell i de moda, hi ha una tenda
 especialitzada.
 Se distingeix per la seva qualitat i elegància.
 Aquets calçons, són un exemple.
 N'hi ha amb molts de models i amb totes ses
 combinacions que vos pogueu imaginar.
 Ja coneixeu la tenda.
 "MODA PELL"
 Avinguda General Luque, 164.

Aquest conjunt du
 molta de marxa.
 De nit, te serveix
 per anar a les
 mogudes rockeres
 o punkeres.
 Aniràs a tò
 amb els teus cantants.
 De dia, aquestes
 ulleres tan sofisticades
 te serveixen per anar
 d'incògnit per aquest poble.
 Els guants, valen 695 pts.
 Les ulleres, 2.000 pts.
 Les trobareu a "MARXA"
 Carrer Vidal, 3

Els coneixeu?
 molt famosos.
 Canviau els posters
 els posters teressesetes.
 per aquestes "com duen
 *com duen fils,
 les podeu moure i
 jugar amb elles.
 No estan trits,
 Les trobareu a "TOT I MES"
 Bisbe Llorpart, 55 Valen 2.975 pts.

Les botigues que citam a aquesta secció son
 solament una suggerència, al marge de tota publicitat.

sa coloma coixa

l'amo en Jordi

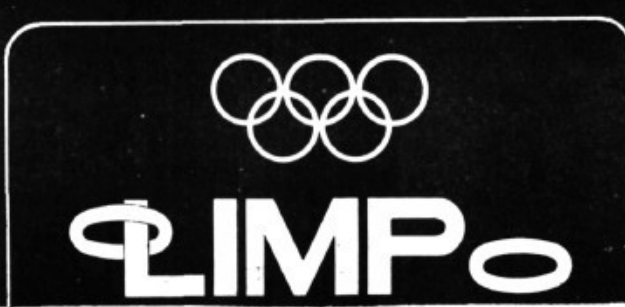
A qualsevol època de l'any, sobretot a l'estiu quan la gent surt a prendre la fresca, o el sol a les terrasses dels bars, de tant en tant escoltam:

"Cacauets torrats", en sentir aquestes paraules tothom ja sap de que es tracta, minuts després comencen a caure per damunt les taules cacauets, un per cada persona que seu; és el cacaueter, en Jordi per uns, l'amo en Jordi per altres; aquest home que fa més de seixanta anys que es passeja amb la cistella penjada al coll venent cacauets.

LLIBRES - PAPERS - EXPOSICIONS

BISBE LLOMPART, 127 TEL. 50 25 35 - INCA

IMPORTANTES OFERTAS

CHANDALS DESDE.....	1.000,--ptas.
ZAPATILLAS PAREDES.....	1.000,--ptas.
CAZADORAS.....	2.000,--ptas.

REBAJAS

G. Sirena, 13 Tel. 50 1164 INCA

Hem parlat amb ell en el lloc on és sempre que la salut li permet. Trobam a l'amo en Jordi assegut vora el bar Antonio amb la panera damunt, entretant va omplint bossetes, és l'hora del cafè, però no vol prendre res perquè esta privat dels metges.

-Li demanam si és casat o fadrí

-Sí, me vaig casar, tenc una filla que esta casada a Palma, però estic tot sol, no vull ningú, va i ve, s'entorna, jo faig el que vull, no me n'afluix de res, som jo i dos canets. Cada dia venim a berenar aquí, jo beren de pa amb oli, ells de botifarró i formatge.

-Els cans mengen millor que vos...

-Sí, jo segons que, no ho puc menjar.

-Jordi, quants d'anys fa que venen cacauets?.

-Des de molt jove, sempre he fet feina, he fet feina a Can Delante, a s'esperit des vi, a es camp... això de dia i de vespre venia cacauets per ses tavernes.

-Heu estat un negociant.

Mos mira i com si li sapigués greu ens diu:

-Si hages sabut lletra... erem sis germans mos tocà un cortó entre tots, jo els vaig comprar sa seva part. Més tard vaig tenir una parada de castanyes i torrons entre on ara es Can Florencio i sa Bca. March, erem set i vuit que despatxavan, jo només feia propaganda. També vaig tenir el camp de futbol, fins que vaig poder, pagava devuit mil pessetes cada any, tenia al.lots que se passejaven pes camp de cap a cap.

Li demenam si recorda a quant venia les bosses de cacauets.

-Llavors no hi havia bosses, tenia mesures de 5, 10, 30 cèntims, es Kg. valia 50 cts.

Ara tenc bossetes de vint-i-cinc ptes, el mateix preu per a tothom, si en compren quatre les regal una bosseta, avui es Kg. val dues centes ptes.

Es un home que malgrat els anys que ja pesen segueix fent el que ha fet sempre, segons ell ens diu ja te: "set cavallós i vuit garbes". Les seves mesures són molt particulars: "Un bri són cent ptes, deu brins fan una gavella, quan vaig a es banc ells ja m'entenen, però ja hi pot haver qualsevol devora que no sap lo que dic, un cavalló són deu anys i deu garbes són un cavalló".

Mos diu si volem que ens conti acudits àntics, tot gojós, amb aquells rialleta picaresca comença:

"Ja han posat a nes diari que s'al.lota m'ha engegat però no han posat quants de pics li he tocat ses plomes des seu canari".

L'amo en Jordi troba que avui hi ha massa llibertat, si ell fos es batle en llevaria un poc.

-Noltros es vells no podem sofrir quan anam a ses tavernes i veim de tot; ses al.lotes d'Inca ell han tornat molt ximples".

-Que vos agrada més Inca ara o abans?

-Ara és molt més guapo, hi hagut moltes millores.

Esta acostumat a anar pel carrer, sempre disposat a xerrar amb qui se li acosta, fa allò que vol i no se priva de res, com ens ha dit abans. Si no fos perquè no sap lletra, qui sap on hauria arribat!.

Ens hen d'acomiarar d'ell però abans ens conta un altre acudit antic dels seus:

"A Muro s'hi fan carabesses, per aqui que no n'hi ha?.

Sap tant vosté preguntar com un bou quan du beasses".

-Idò quan volgueu parlar amb jo, ja sabeu on estic, me trobareu aquí o a ca meva.

Deixam a l'amo en Jordi assegut, amb la cistella damunt els genolls omplint les bosses que més tard anirà venent.

vuits i nous
Foto Quetglas

CELLER CA'S XIGARRO

Especialidad en porcella asada.
Paellas ciegas y frito mallorquin.

JOSE SALES ARJONA

Argentina, 24
Tel. 50 00 44

INCA
(MALLORCA)

Particular:
Tel. 50 10 59

PLANA VERDA

Biel Serra Vich

Plana verda no vol dir parlar de lletugues, ni tampoc no parlar-n, vol dir, i aquest és el pensament de la plana, intentar analitzar el món des del color verd, o sia, el color de l'ecologia. Aquesta visió, com totes, serà personal i subjectiva, però intentarà mirar la vida, no per un forat, sinó amb la panoràmica més ampla possible; si un no creu en l'home alineat, especialitzat, deformat per una societat encasellada i encaselladora, seria una contradicció fer una plana amb aquests mateixos defectes.

les coses, et sents part dels arbres que van passant, i el ritme del trot o del galop acaba per ser el batec del cor, ja no i ha cavall i cavaller, perquè tot és el mateix.

Quan de nins començarem a caminar, no ens aguantavem, no coneixíem els moviments, no trobavem l'equilibri... però a la fi, Com acabam per dominar el cos! i si un dia correm, botam, o jugam, no hem de pensar en com moure les cames, o com conservar l'equilibri, braços, cos, cap, cames... tot armonitza sense pensar-

≡ L'AFECCIÓ ≡

Els homes d'avui som blancs, negres, rojos, grocs... però no n'hi ha de verds; els verds habitaren el paradís terrenal, i creim que l'home verd seria l'home sense traumes, l'home equilibrat, l'home que viu en harmonia amb tot el que l'envolta: la natura, la feina, les amistats, el consum, l'amor, les afeccions... i quantes coses poden afectar a la persona desde el punt de vista de la seva realització.

Parlarem avui de les afeccions, i aprofitant que en aquest mateix número de la revista, tratam amb els amics dels cavalls, agafarem com exemple aquesta afecció.

El cavall i l'home han corregut un bocí de la seva història en pla d'amics, però un bon dia els dos amics s'oblidaren, més ben dit, l'amic home oblidà l'amic cavall i el substituï pels tractors i pels cotxes, el tractor fa més feina, el cotxe fa més via, però... i aquelles suades junts? i aquelles passejades?...

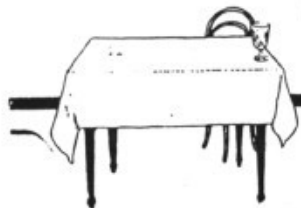
Quan montau amb un cavall, damunt ell o al xarret, si vos coneixeu, si vos teniu confiança, s'obliden els temors, es pitja el pas, es sent l'aire, i quan alenes, alenes el món, canvia la manera de veure

Per muntar a cavall a pel, en montura o enganxat, el cos necessita aprendre uns nous equilibris, uns nous moiments, que una vegada agafats, s'obliden per fer-se automàtics, i ja es pot disfrutar sense noses aquesta afecció.

Així idò, el cavall, en lloc de desaparèixer com un element inútil, ha tornat renéixer, i són persones de totes les edats i classes, que el tornen apreciar, el cuiden, el contemplen, el passegen, el fan córrer, el proven amb altres... i d'aquesta afecció pot esdevenir el deport hípic, que si es sap entendre no perd res d'allò anterior, i guanya en emoció.

Vull acabar l'article, fent una reflexió: He vist més d'un afeccionat, que per no tenir ben equilibrat el sentit de la mesura de les coses, sense adonar-se'n compte, ha deixat que l'afecció es fes l'amo de la situació, i un, llavors, es torna esclau, l'afecció torna obligació i l'obligació torna feina... i bé li va si un dia ho sap enviar tot a passejar i no vol sentir parlar pus dels cavalls o del motiu de l'afecció que es tracti.

la nostra cuina

UN MENJAR PER UNA CRISI

Aquests mesos de Gener i Febrer són típicament temps de certa penúria econòmica. Després dels excessos de passades festes, ens trobam amb la realitat que significa la dificultat per arribar a final de mes. I és clar, hem d'estrènyer la corretja. I aquest any 1.984 més en cara, amb la mosca d'Orwell darrera l'orella, però no és necessari tampoc arribar a la vomitiva cuina de "El Gran Hermano": el que podem fer, amb un poc d'enginy, - és menjar decentment a casa i amb poques pessetes.

Per això, hem elaborat, d'acord amb aquests temps, - el que podríem anomenar un menjar per a una crisi, - no menys gustós que qualsevol altre:

Primer Plat:

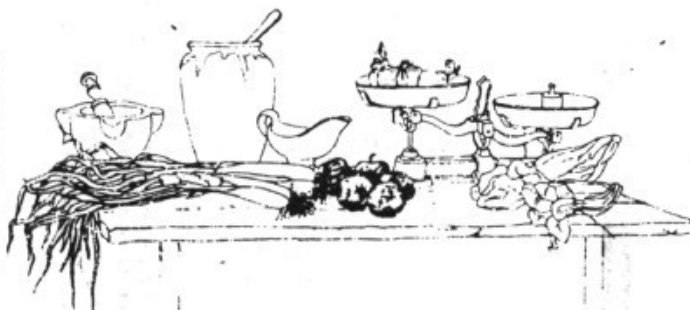
PATATES AGUIADES AMB CALAMAR

Ingredients:

1 Kg. de patates, un calamar gros, una ceba, oli, -- dos alls, sal i pebre vermell.

Preparació:

Dins una greixonera posam l'oli i la ceba tallada petita, després afegim el calamar tallat a trossos i el deixam coure 10 minuts. Després hi posam les patates a quadres i el pebre vermell. Podem fer una picada d'all i julivert, que afegim seguidament. Finalment posam la sal que volguem i aigua (no molta perquè el calamar sol fer-ne) i deixam coure uns 15 minuts.

Segon Plat:

PANADETES DE CARN PICADA

Ingredients:

2 paquets de pasta per a panadetes que venen a las tendes de productes congelats, 300 grs. de carn picada, 500 grs. de tomàtiga, fregim la ceba amb un poc de pebre vermell, i també las tomàtiges pelades i fetes trossos i deixam coure, amb poc foc, 10 minuts. Una vegada passada aquesta salsa pel batedor, l'afegim a la carn picada i ja podem farcir les panadetes que se fregeixen amb oli molt calent.

Aquest dinar, calculat per a cinc persones, surt per unes 600 ptes.

Que vos aprofit!

A. Mercader

Tot a
bon preu

LEVI DECORACION

. PINTURA PLASTICA

Pot de 5 Kgs. 395,- Pts.

Pot de 25 Kgs. 2500,- Pts.

. PAPERS PINTATS

Nous Models

Des de 150,- Pts.

. MOQUETES de Paret 395,- Pts.

. Moquetes de Sól 425,- Pts.

. TRESPOL vinílic

Des de 295,- Pts.

Jaime Armengol, 38 :-: Tel. 50 25 40 :-: INCA

Cafeteria Chivas

C/. Salord, 31
Tel. 50 27 46 - INCA

SALUT I NATURA

Hierbas y tratamiento

Para:

- ARTROSIS
- ALERGIAS
- ANEMIAS
- ASMA
- COLESTEROL
- DIARREA
- DIABETES
- ESTREÑIMIENTO
- ECZEMAS
- FATIGA
- GRANOS
- HEMORROIDES
- HIPERTENSION
- INFECCIONES BUCALES
- INSOMNIO
- OBESIDAD
- PIEDRAS
- REUMA
- TOS
- ULCERAS
- ALIMENTACION DIETETICA
- COSMETICA NATURAL

c/ born, s/n Inca

- dansa
- jazz
- expressió
- ioga
- gimnasia

Estudi d'Expressió i Dansa

c/ dr.miguel servet, 21 - inca

raiguer raiguer

Nom i cognoms

carrer

Població

Desitj subscriure'm a partir del número. . . . per un any (12 números)

amb la cuota de: Subscriptor-colaborador 1500Ptes. Subscriptor 900Ptes.

faré afectiu límport mitjançant:

Taló bancari adjunt nº

domiciliació bancario

giro postal nº

telèfon

Provincia

RAIGUER REVISTA

BUTLETI DE SUBSCRIPCIO

Apartat de correus 302-INCA

esports

C.D. Constància

'84 l'any del canvi ?

L'entitat esportiva més arrelada a la nostra ciutat, el C.D. Constància, tindrà aquest any l'oportunitat del canvi, la reestructuració, el replantejament de cap a un futur o tal volta aquest serà l'any de l'aturada definitiva dins la mediocritat en què es mou ara mateix.

Durant molts d'anys quasi l'únic espectacle dels diumenges a Inca i la seva comarca era el futbol, i el Constància era, en certa manera, l'ambaixador de la part forana de Mallorca davant Ciutat, fins i tot a la Península, on "Constància" i Inca eren una mateixa cosa.

Després vendrien l'era del "sis-cents" i els "Planes de Desarrollo" i també males gestions per part dels dirigents del Club. En definitiva, quantitat de casos i coses que formen avui la història del "Constància". Com deia al començament, aquest any pot ésser transcendent per a la seva ja llarga vida, perquè al final de la temporada de competició actual, pel mes de Juny, es celebraran eleccions per elegir nou President i nova Junta Directiva. En els 62 anys d'existència de l'entitat, des del primer President, D. Miquel Beltrán a l'actual Jordi Cerdà, el Club ha tingut 22 presidents.

Els quatre darrers anys ha estat dirigit per un home vinculat a l'esport des de fa

molt de temps, en Jordi Cerdà. Si feim un ràpid balanç de la seva gestió, podem dir que l'equip ha disputat en tres ocasions la promoció d'ascens a categoria superior, sense aconseguir-ho. No hi ha cap dubte que l'equip és un dels forts a la categoria en què es troba actualment, però posats a ser objectius aquest balanç no és tan favorable com sembla ja que el "Constància" ha passat de ser un equip assortit, de jugadors locals a no ingressar-ne cap d'Inca a la plantilla en les darreres temporades. Tal volta s'ha sacrificat el futur a canvi d'un relatiu bon resultat immediat. Per altra banda és ben sabut que dia a dia són menys els aficionats al futbol que compareixen = al Camp Nou.

El C.D. Constància al llarg de la seva història ha = tingut l'oportunitat de ser més que un Club de futbol, i de fet ho ha intentat: fa uns anys s'intentà crear una agrupació ciclista i també fou el "Constància" el primer equip de bàsquet que tinguérem a Inca però la manca d'ajudes i les limitacions dels dirigents han fet que mai no prosperàs cap iniciativa. A més, cal destacar la inhibició dels consistoris, in clòs l'actual, davant l'esport local i el "Constància".

Passa a la pàgina següent

El proper mes de Juny, els aspirants a la Presidència del Club, si és que n'hi ha cap, es trobaran amb un deficit de quatre milions de pessetes, unes instal·lacions que nosón seves però que han de cuidar com si ho fossin i que de cada dia són més deficients, - una única plantilla de jugadors entre 18 i 34 anys, molts d'ells cansats de topar amb l'alt llistó de l'ambició proposada cada any i sempre frustrada i per això, davant tantes limitacions, amb ganes de partir

Creim, per tant, que es fa necessari que aquest sigui l'any del canvi al "Constància" dels inquers.

A. Mercader

Foto Quetglas

Amics dels cavalls

Aquest és el nom d'una associació que està naixent dins la nostra comarca, i que com el seu nom expressa ben a les clares, l'estan constituint els amics dels cavalls.

Arrel de les carreres que es feren per les festes dels patrons de la ciutat, es decidí per part dels organitzadors, donar continuació a aquesta afecció, i així prepararen una associació, legalment constituïda, per organitzar les seves activitats.

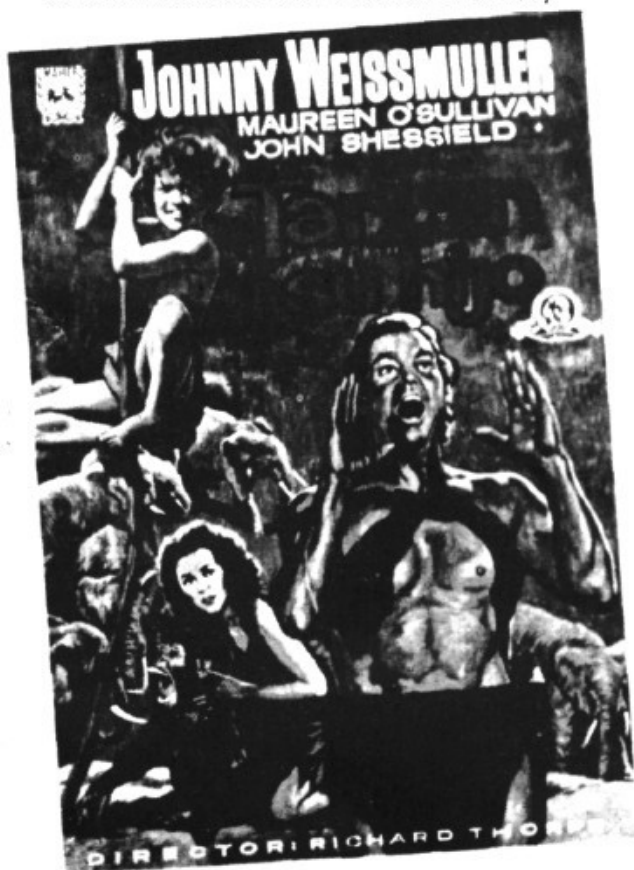
Per parlar d'activitats, la més fresca és la que es preparà ara mateix per les festes de S. Antoni. Consisteix amb una carrera llarga, des de les beneïdes d'Inca a les beneïdes de Mancor, passant per Biniamar.

Es pensa fer una pista de passeig, entrenaments i qualque carrera... però el més important, pel que es fa l'associació és per mantenir una relació entre tots els que senten l'afecció.

B. Serra

LA ULTIMA LIANA

Johnny Weissmuller, gracies a la màgia del cel·luloide i a les seves cordes vocals, aconseguí que l'home es convertís en mite: El rei de la selva,

Això sí que era un home!! capaç de rebantar qual sevol metre de sastre. Ja no n'hi ha d'aquets ara.

Johnny Weissmuller TARZAN, que guanyà nedant cinc medalles d'or als Jocs Olímpics de Paris (1.924) i Amsterdàm (1.928) i que els seus 18 anys va ser el primer que baixar del minut els 100 m. lliures ja havia fet prou mèrits per ser un nou "discóbolo de Mirón" i ser vir de model als clàssics mestres grecs. I així ho fer però els temps canvien i foren els fotògrafs que immortalitzaran el seu cos, però amb banyadors incluits. La casa que Patrocinava els anuncis no volia correr el risc de que els ulls puritans s'els tirassin per damunt.

Però no per això el recordam, aquí, sinó que es gràcies a la màgia del cel·luloide i a les seves cordes vocals que l'home es converteix en mite: el rei de la selva.

Tot començà quan entre el 1.911 i el 1.912 Edgar Rice Burroughs entregà la primera aventura de lo que més tard seria un gran serial: TARZAN DE LOS MONOS, un dels personatges que ningú sabrà mai si ha existit de veres o és deu a la ploma dels genis.

L'èxit fou apoteòsic i aviat Hollywood reclamà a

l'autor per fer-ne pel·lícula. Scott Sidney comença l'any 1.918 La Llarga saga dels TARZAN. Però es Johnny Weissmuller qui és i serà el més famós de tots. Comença amb la Metro l'any 32 amb el mateix títol que l'original del Burroughs i seguir així fins a 19 títols, el darrer amb la R.K.O. el 48.

TARZAN y su compañera, la Fuga de TARZAN, TARZAN y su hijo, el tesoro de TARZAN, TARZAN en N. York, TARZAN y las Amazonas"... son alguns dels títols.

De petit el que més m'impresionava a jo, estret de pit, veient les pel·lícules eren els minuts que podia passar-se davall l'aigua, envoltat fins i tot amb un cocodril, punyalada va, punyalada ve. Més de dues vegades m'he trobat amb el cap dins el lavabo a punt de rebantar amb un rellotge amb la mà i només havien passat 10 sgs.

Ara, de gran, el TARZAN, sortosa o malauradament, permet questionar-se: de què i a qui serveix l'heroi?. L'Home blanc, el rei de la selva, sempre per damunt dels negres. Depilat dels peus al nas, qui s'hagués imaginat quolque vegada un TARZAN pelut, mig gorila?. L'erotisme, despulat, només el sexe tapat, de vegades amb cuir girat i altres amb tires de tigre. "Machote", dur, dur i tendre cuidant a la Maureen O'Sullivan quan patia de febres tropicals a l'atic, incluit ascensor, damunt el cocotero.

O a prova de tots els perucs i cors estrets de la Terra, quan feia els malabarismes més espectaculars volant per l'aire de corda en corda, que ni la mateixa Pinito del Oro hagués pogut emular al trapezi, per salvar el petit BOY que estava a punt de ser atropellat per un rinoceront per creuar sense esperar el verd del semàfor.

Dins el TARZAN hi havia molt de puritanisme americà i molta de betzolada. El fill apareix un bon dia - debut a un accident d'avió. El TARZAN i la seva companya crec que no se tocaren gaire, malgrat la bona regata de l'actriu.

Això sí un viatge a N. York que és el que voldriem fer ara, alguns, si el va fer i venga el cor es tret amb la manfa de volar per l'aire.

Ai! curolles...

Johnny Weissmuller ha mort, 79 anys, amagat, sense deixar-se fotografiar els darrers anys, havia arribat a pesar debut a la seu greu malaltia només de 40 quilos. I se diu que a Acapulco on s'havia retirat per mor del clima, quolque nit els veinats sentien el crit de TARZAN, un crit, que es convertí en gemec.

La ULTIMA LIANA.

Cesc Mulet

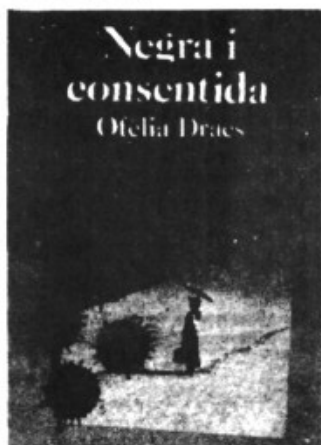
LLIBRES

Negra i consentida

D'Ofelia Draes - Laia

Ens sorpren altra cop amb un recull de narracions policiaques. Com diu la contraportada: "si sou sagaços lectors, hi descobrireu l'assasí. Si sou avids endrapadors de lletra impresa nostrada, hi descobrireu els autors".

Aquesta dama, ambigua i contestataraira aporta a la literatura catalana un tipus de narració, molt habitual en altres contrades i poc vist a casa nostra.

Amadeus

Ibñ Lepsky -ed. Arín- col.lecció "Seran famosos" Una nova i molt interessant col.lecció per nins de 6 a 8 anys dedicada a narrar en forma de conte la infància dels cap-pares de la nostra cultura. Fins ara han sortit dos títol: Amadeus (Mozart, és clar) i Pablito (Picasso). El text és escrit amb gràcia i enging i les il.lustracions són delicioses. Una forma simpàtica i eficient de donar a conèixer els grans personatges a les petites personetes que són els nostres infants.

Herrumbrosas Lanzas

Joan Benet - Alfaguara

Centra, altra vegada en Región, un territori creat en part amb la realitat espanyola i per altra banda per la seva imaginació. La seva darrera novel.la, Herrumbrosas Lanzas, es la primera part d'una trilogia.

Aquest primer volum ens mostra el que passa a Región als principis del 38. Es una novel.la molt ben treballada, tant en la part estructural com en la part històrica, sense perdre de vista en cap moment un valor literari molt destacable.

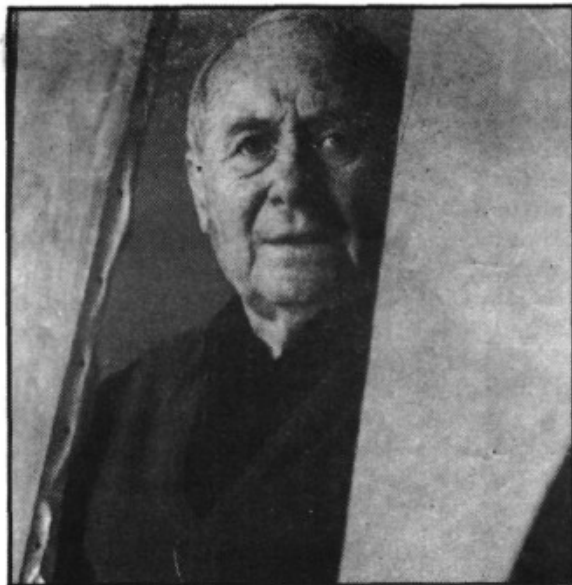
morgana

pub

C/. Jaime Armengol, 74 (INCA). - Tel. 504994

MIRÓ

homenatge de RAIGVER
opineu pintors inqwers

Handwritten text in a stylized, cursive script, possibly a signature or a note. It includes the name 'A. Societ / a Miró' at the bottom right.

antoni-o Socias

Quan jo feia "Preu" a l'Institut Ramón Llull de Palma, l'any 70 o 71, en Joan Palou passejava un llibre -em sembla que era el "Fotoscop" de na Mª Lluïsa Borràs-ple d'unes reproduccions perfectes i bellíssimes d'obres d'en Miró. A classe es varen comentar i discutir aquelles obres i, en Palou va fer una gran defensa d'en Miró enfront d'en Dalí, aleshores quasi pintor oficial del règim polític. No vull entrar a discutir els mèrits d'en Dalí -que crec que són, també, molt importants- el que vull destacar és que en Miró no era massa conegut dins Mallorca (malgrat que ja fos àmpliament valorat dins tot el món). Jo ja coneixia parcialment les obres d'en Miró, i m'agradava bastant,

Canon

COPIADORAS - M. ESCRIBIR ELECTRONICAS

Pedro Salas Bennasar
DISTRIBUIDOR

Obispo Llompert, 105 - 107
Tel. 505381
INCA (Mallorca)

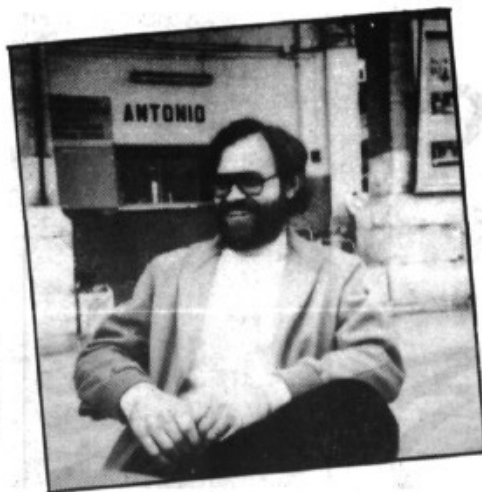
però a partir d'aquell dia el vaig admirar molt més. Moltes obres em quedaren fixades, com per exemple: La Masia (amb en Hemingway guaitant a darrere), l'Auto-retrat, La Ballarina espanyola, La Nina, Les dones pentinant-se, la Taula (natura morta), La Masovera, Mont-roig, L'Hort, els paisatges (entre màgics i naïfs), el Bodegó de la Bota, La Parella davant un caramull d'excrements i, després, la fabulosa sèrie de Constel·lacions, l'Interior Holandes, El Carnaval d'Arlequí, les figures monstruoses, el mural de La Unesco a París i, també, les seves escultures i les seves ceràmiques.

A poc a poc vàrem començar a conèixer més de prop el mestre: amb en Bernat Morrell (via escrits d'en Melià), participàrem al concurs de dibuix Joan Miró, que llavors se celebrava al col·legi d'arquitectes de Barcelona. Mentrestant, cada pic més, ens adonàvem de l'enorme importància de l'artista. Des del comentari d'en Breton ("la més bella ploma del capell surrealista") a les seves col·laboracions amb en Sert, n'Artigues, la seva gran labor de gravador, de creador de tapissos, l'enorme fama i l'obra al Japó, etc. etc.

Al mateix temps la Galeria "Pelaires" de Palma exposava la col·lecció de litografies "Homenatge a Joan Prats" i, juntament amb altres entitats, s'organitzaven exposicions al Col·legi d'Arquitectes de ca la Gran Cristiana amb artistes internacionals que homenatjaven els 80 anys d'en Miró. Més tard la gran exposició-homenatge a París: El Grand Palais estibat d'obres d'en Miró. Després, a Palma, la galeria "4 Gats" i la sèrie Mallorca i El Pi de Formentor. Les grans exposicions a Sa Llotja, al Palau Solleric, al Consolat de la Mar, etc...

En aquest petit comentari no cal dir més que Miró és únic i la seva importància dins el món artístic, com a creador inescotable, de noves maneres d'entendre l'art és incommensurable.

← Pere Labert

"Crec que ha estat un home a que hem d'agrair que ha romput els motllos de la pintura. En part ha alliberat, ha estat un redemptor.

Llevat d'això pens que ha estat un mite creat per una multinacional, cosa que no vol dir que no tengués "madera", però n'hi ha molts d'altres tan bons com ell i que no han tengut tanta repercussió.

La gent actualment no té personalitat i es deixa dur per la televisió i la publicitat sense tenir una opinió propia. Això fa possible que muntatges, com el d'en Miró, tenguin èxit."

Toni Rovira

LANAS

PHILDA

Gran surtido en medias
y calcetines

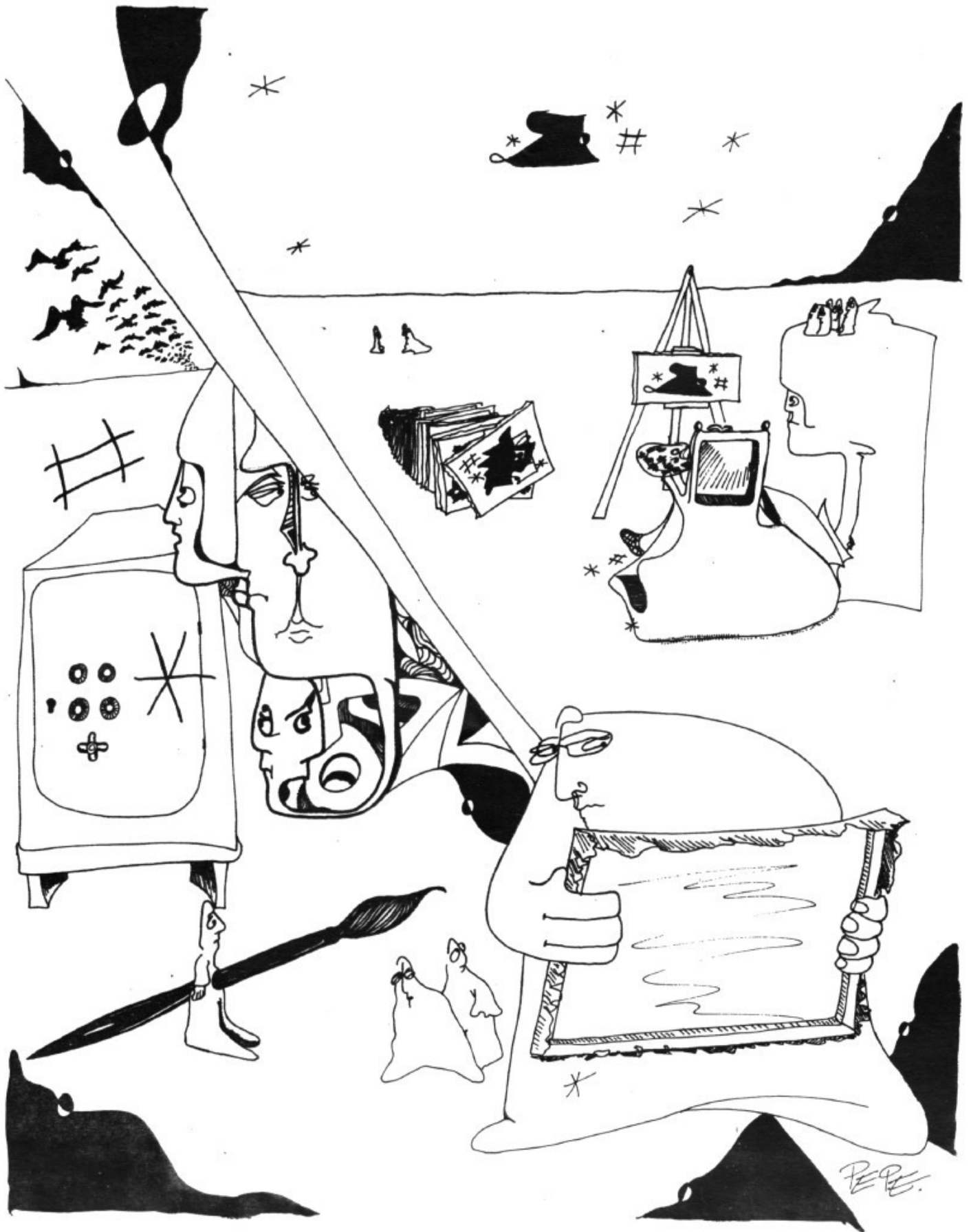
c/ corró. 14 - inca

PINTURAS Y BARNICES
MATERIAL FOTO Y CINE

R

CASA ROVIRA
LORENZO ROVIRA RAMIS

J. Armengol, 1 - Tel. 50 07 63
INCA (Mallorca)

moda pell

Avinguda General Luque, 164 - Tel. 50 25 12
INCA - (Mallorca)